

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

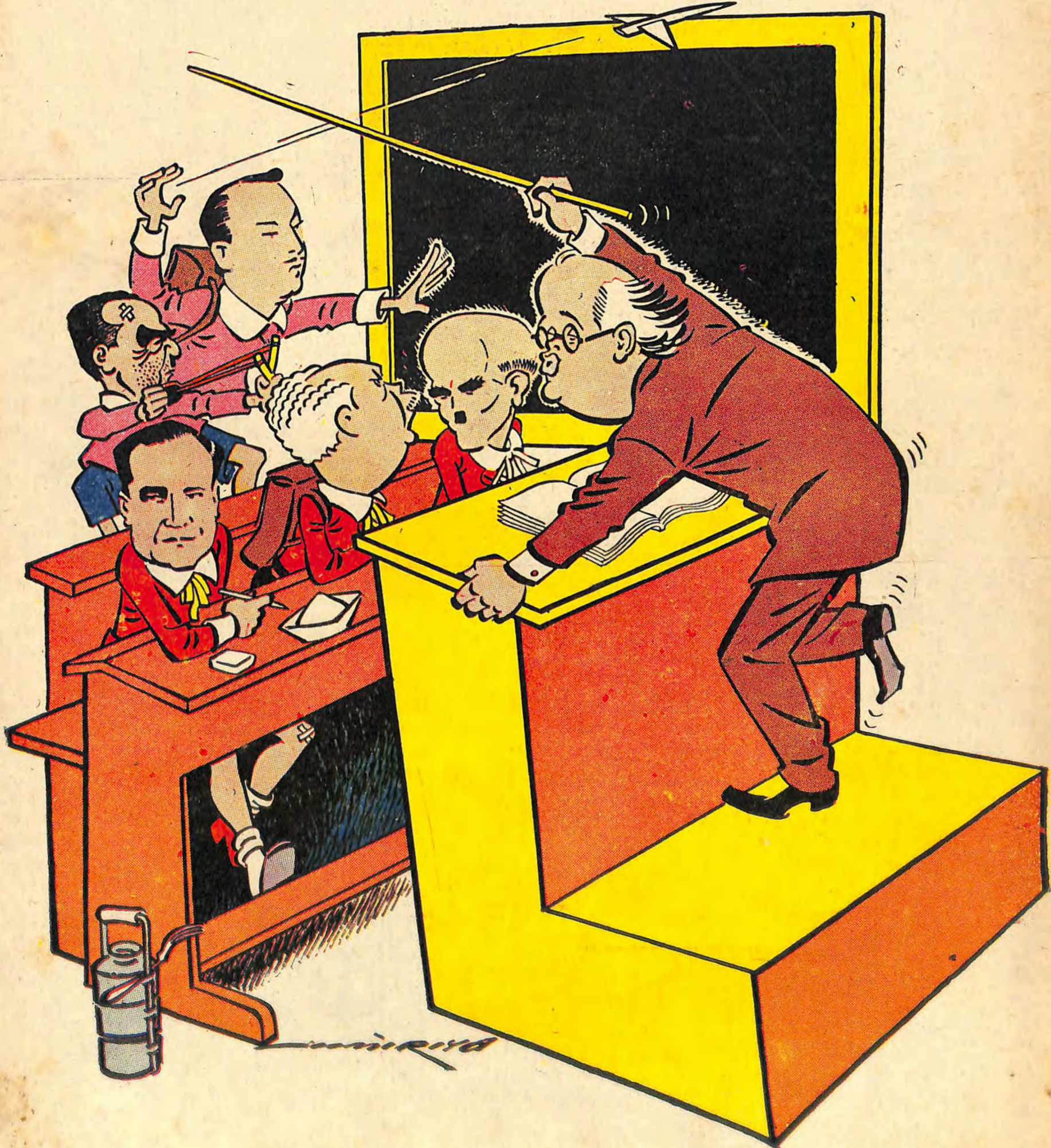
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

T. İleri — Susahım!..



1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2
milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

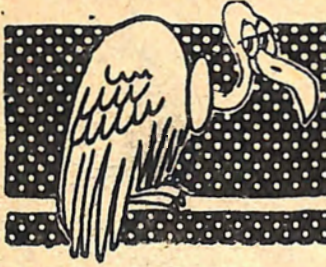
TÜRKİYE



BANKASI

FAAL d - 385

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti



siyasi
mizah
gazetesi

Bayrak kimin elinde?

DÖRT serdengeçti, bir gün,
Halk Partisi içinde bir
bayrak açtılar: Adına hürri-
yet bayrağı dendi...

Bu bayrak, şehirden kasabaya, kasabadan köye doğru dalgalandıkça, insan kalabalığı da birbirini kovalıyan dalgalarla ardı sıra koşuyordu.

Bayrağı taşıyan kahraman, bayrağı tutan el görünmez olmuştu. Sadece «Demokrat» di-yorduk ona.

Hayır, Demokrat da değil, mitolojinin kanatlı kısrağı gibi, halk dilinin masallaştırdığı esrarlı bir attı bu: Demirkırat!

Üniversite gençliği onun gönüllüsüydü: Gözler ıslık ıslık, saclar dalga dalga, peşinden koşuyordular.

Basın onun sevdalısıydı:

Yaprak yaprak bayraklarını
kalemlerin mızrağına takmış,
yanından ayrılmıyordu.

Memur, bütün aile topluluğunu elinden tutmuş, ilk defa göğsü ümit ile kabarık, onun izinde yürüyordu.

Yırtık mintan, yamalı şal-
var, sıtmalî yüz, nasırlı el, çıp-
lak ayak, soluk soluğa, onun
uğruna dağ, taş tırmanıyordu.

Dudaklarında, yirmi beş milyonun sesi, gözlerinde yirmi beş milyonun bakışı vardı onun!

Meydanlarda o değil, otuz yıl tıkanan ağızlarımız, çarpan yüreklerimiz konuşuyordu sanki...

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

1950 seçimleri, doğusundan batısına, güneyinden kuzeyine kadar, bütün vatan çevresinde, davullar, zurnalarla dile gelmiş bir halk düğünüdür: Onun müürüvetini görmekle öylesine coşmuş, öylesine sevinmiştir...

Bu güzel rüyanın üstünden ne geçti ki?... Sekiz yıl, millet hayatında sekiz gün bile değildir.

Şimdi, o dalga dalga saçlar, o ıslıl ıslıl gözler, binlerce elin şakırtısıyla, Üniversite koridorlarında, iktidarın lânetlediği bir profesörü alkışlıyorlar!

Şimdi, kalemlerini Demirkı-

**rat uğruna mızrak yapmış dün-
kü karagün dostlarının sayfa-
larından ilânlar yolunuyor!**

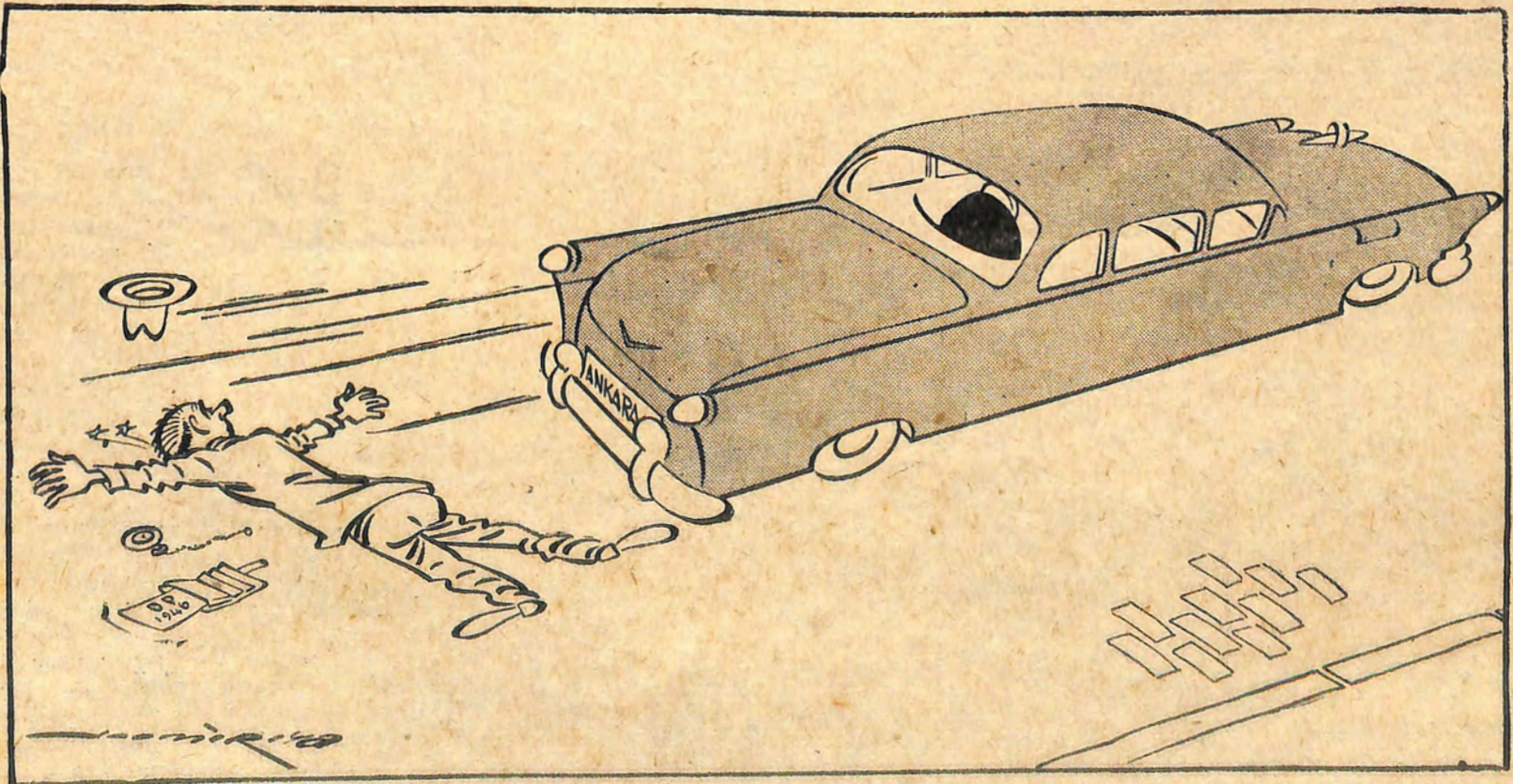
Şimdi, cadde cadde, sokak sokak, meydan meydan D. P. sözcülerini alkışlıyanlar, ocak sabahının ayazında yollara düşmüş, ya peynir kuyruğunda bekliyorlar, ya et kuyruğunda!

Yirmi beş milyonu peşinden koşturan o bayrak, o sihirli, o tılsımlı hürriyet bayrağı nerede, ne oldu, nereye mi gitti dediniz?..

Yine doğacak bir sabahın müjdecisi gibi, uzaklarda, sis-
ler içinde, solgun bir şafak ısıltısıyla dalgalanıyor...

Ama kimin elinde?

Büyük Millet Meclisinde D.P. li mebus Kemal Özçoban, resmi otomobil saltanatından şikâyet etti... (Gazeteler)



olaylar A olaylar

Hah şöyle!...

GAZETELERDE hep iç karartıcı haberler okuyacak değiliz ya... Kahve yok, cam yok, ilaç yok, şu yok, bu yok... Filân şey pahalılandı, falan şey pahalılanacak...

Biraz da iç açıcı haberler okuyalım. İşte size iç açıcı bir haber: Tükürük cezasında 140 liralık bir indirme yapılacak. 150 lira olan tükürük cezası, 10 liraya indirilecek.

Gazetedeki haberin sonu da şöyle:

«10 liralık cezaya kimsenin itiraz etmeyeceği umulmaktadır.»

Kim itiraz eder a canım... 10 liradan da ucuza bu zamanda ne var? Doğrusu bu işte bir hesap-sızlık olduğu baştan belliydi. Bir tükürük cezasının 150 lira oluşu, karaborsadan bile daha insafsızlıktı. İnsanın canı çekse, parama geçer hükmüm diye tüküremez. Çünkü bizde öyle sokaklar var ki, tükürmeden geçilmez. Tükürük cezası 150 liraya fırlayınca, bir çok yurttaşlar, tükürmeden geçemeyen sokaklardan geçmemek için evlerinin yollarını değiştirdiler.

Eh, yanlış hesap Bağdat'tan döner demişler. İşte döndü. Fiyat

ların hükümet kararlariyle ucuzlatıldığı bir zamandayız. Tükürük cezası da Belediye kararıyla ucuzlatıldı. Bundan aşağısı, sudan ucuz olur doğrusu ki, o zaman da hovardalık olsun diye tükürenler çoğalır.

○ yok, bu yok... O pahalı, bu pahalı... İşte tükürük var, ucuz da. 10 liraya. Hah şöyle... Fakir fukara tükürsün tükürebildiği kadar. Hep mi? Hayır. Sokaklarımız tükürmeden geçilecek hâle gelene kadar.

İnşallah tükürük cezası vere vere, belediye bütçesini doldururuz. Belediye de yollarımızı tükürülmiyecek bir yol yapar.

#

Yutmak

BİR İngiliz, karnım ağrıyor diye Londra'da bir hastaneye gitmiş. Bir de röntgende bakmışlar, adamın midesi para dolu. Karnını yarıp paraları çıkarmışlar. İki kilo gelmiş. Ama hepsi de bozuk para. Hani «yememiş, içmemiş, para biriktirmiş» derler ya, işte bu adam, işten artmaz, dişten artar diyerek, paraları

yutmuş, midesini kumbara yapmış. Ama neye yarar? Hepsini bozuk para, topu topu da iki kilo... İşte insan dışından tırnağından artırırsa, yemez içmez para bi-

riktirirse, ancak iki kilo bozuk para biriktirebilir. Yutunca, yutmasını bilmeli. Öyle mideler vardır ki, karnıyarık gibi yarıp açsalar, içinden deve çıkar, hem de hamutuyla, hem de bir deve değil, yedi deve yükü kervan... Yutunca işte böyle develeri hamutlariyle yutmali ki, mideye indirmeye değsin...

#

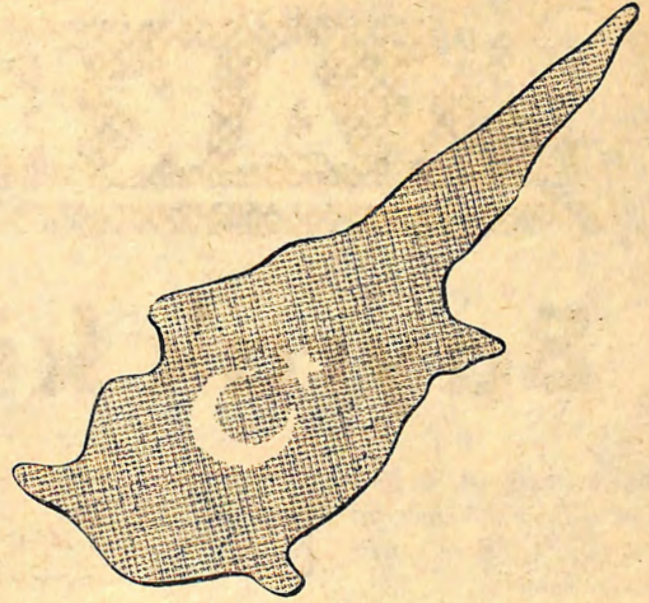
Aile saadeti

Bu münazara oyunu aldı yürüdü. Önce okullar yaparken, şimdi partiler de yapmaya başladı. Demokrat Partinin Küçükusta-fapaşa Gençlik kolu bir münazara tertiplemiş. Konusu şu: (Bugünkü aile saadeti sevgiye mi, yoksa maddiyata mı dayanır?)

Münazara yapılmadan kazanacak olan tezi ben şimdiden size söyleyeyim: Bugünkü aile saadeti sevgiye dayanır...

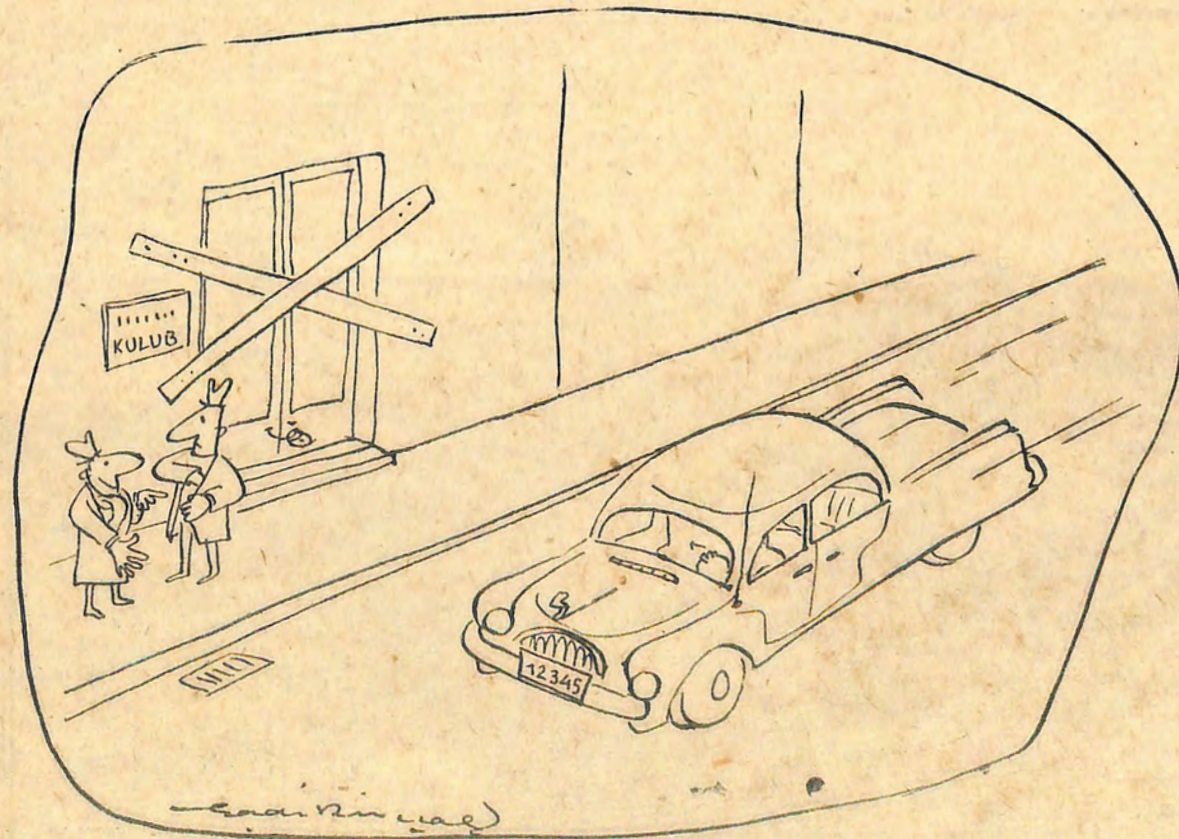
Neden mi? Daha nedeni olur mu? Maddiyat nerede ki, aile saadeti ona dayansın? Zavallı aile saadeti başka neye dayansın? Dayana dayana, artık dayanamaz oldu.

Bu sizin maddiyat dediğiniz nedir? Ev kirası, peynir, cam, kahve, kumaş, ilaç, falan fısıtık değil mi? Bre din kardeşleri hâlâ maddiyat mı kaldı? Biz baştan ayağa maneviyat olduk çıktık. Bereket ona dayanıyoruz. İnanmazsa-



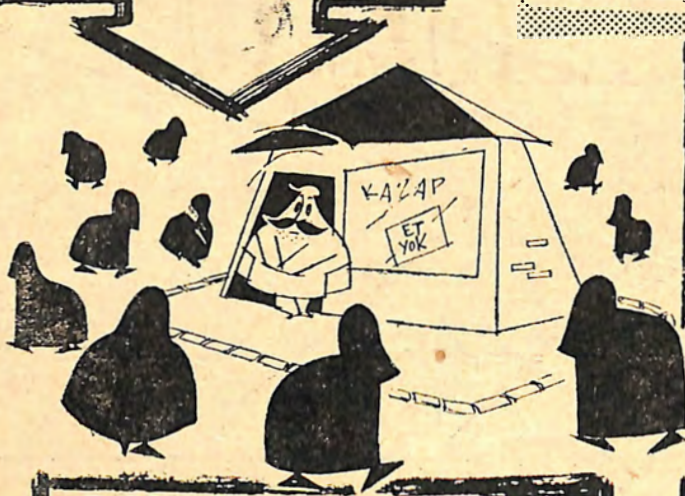
Megalo İdea (!)

Bir kulüp kumar oynattığından kapatıldı... (Gazeteler)



— Teeek!.. Ver bakalım paraları!..

Et sıkıntısı
hâd safhada



«Reklâmlarda cinsiyetten pek
az istifade edilmelidir!..»

Beynelmîl müsabakayı kazanarak şehrinize gelen Londra'lı
reklamcı "Çirkin de bir nevi dikkati çekmek şeklidir, diyor



Genç ses sanatçısı bayan kitap okumasını çok seviyor. Yukarıdaki resimde
sesi ile istikbal vâd eden kıymetli sanatkarın masum bir pozunu
görürsünüz...

KIRK-anbar

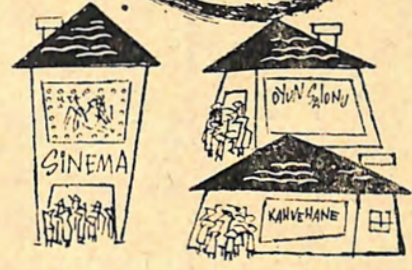
YALÇIN ÇETİN - TONGUÇ



Politika ve Ötesi

Öğrenci
birlikleri

(Büstrafı 1 mi sayıdadı)



Beyoğlunda
iki sinema
açılıyor

nız, Küçükmustafapaşa'daki evle-
rin kapılarından, pencerelerinden
gizlice bakın, aile saadetinin
neye dayandığını gözünüzle
görün. Vallahi sevgiye dayanıyor.
Dayanacak başka ne kaldı?

✱

Temiz yüz lira

ŞİMDİ şuraya hepinizin bildiği,
kullandığı Türkçe bir kelime
yazsam, siz de o kelimeyi okusa-
nız, hemen irkilirsiniz. Ama ben
irkilmiyesiniz diye o kelimeyi yaz
mıyorum. Onun yerine, yine o an-
lama gelen, gazetelerin de yazdığ-
ı kelimeyi yazıyorum: Muhabbet
tellâli...

Konuşma dilinde biz onlara
«muhabbet tellâh» demeyiz, adlı
adınca söyleriz. Doğrusu da bu-
dur. Bu kelime kibarlığı neyi de-
ğiştirir, hiç anlamam. İşte size
gazetelerden başlıklar:

«Bir muhabbet tellâli suçüstü
yakalandı».

«Muhabbet tellâli yerine öbür
kelimeyi koyun, bakın nasıl ola-
cak:

«Muhabbet tellâllariyle mücade-
le». «İki muhabbet tellâli kavga
etti.»

Her neyse, demek istediğim bu
değil. Son zamanlarda emeğimin
karşılığı nerden, kimden kâğıt pa-
ra alsam, hepsi kopuk, yırtık, ya-
malı, pis, parçalı, lekeli... Neden

paralar böyle oldu, niçin paraları
temiz tutmuyorlar diye düşünüp
duruyorum. Şu gazete haberi bu-
nun nedenini bana öğretti.

İsmail adında bir muhabbet tel-
lâli, iki kadını satarken yakalan-
mış. Satılan kadınlardan biri ah-
lâk zabıtasına şöyle demiş: «Ben
evde müşteri beklerim. Beni yal-
nız İsmail satar ve temiz yüz lira
alırım.»

Şimdi anladınız mı, temiz para
nın nereye gittiğini?

✱

Suçlu kim?

YİLLARDAN beri anlıyamadı-
ğım bir iş var. Bir anlatan,
bilen varsa, ne olur, bana da an-
latsın. Affedersiniz, randevu evin-
de, otelde, başka bir yerde bir ka-
dın yakalanıyor. Kadın, kendisini
gecede bin liraya kiralyormuş.
İki ayda, yüz bin lira kazanmış...
Herkes kadına yükleniyor. Hiç
kimse, hiç birimiz de çıkıp, bu
kadına gecede bin lira veren, bu
paraları döken kimlerdir diye a-
rayıp sormuyor. Bu paralar ne-
reden bulunur?

Bir gazonoda, bir masaya iki
bin lira hesap çıkarmışlar. Vaay..
Herkes gazonocuya söyleniyor.
Peki, bir gazino masasına gecede
iki bin lira verenlerin hiç mi su-
çu yok? Kimdir bunlar?

İzmir'de bir terzi «2 bin 30 li-

raya» gelinlik dikmiş. Terziyi ya-
kalayıp, mahkemeye vermişler.
Bir kere duyduğumuza göre, iki
bin liraya gelinlik, sudan ucuz-
muş. Beş bine, on bine bile dikti-
renler varmış. Her neyse... Ama
2 bin lirayı alan suçlu oluyor da,
veren neye suçlu olmuyor?

Geceliği bin liraya kiralanan
kadın, ona buna gidip:

— İlle de beni bu gece bin li-
raya kiralyacaksın! diye asılıyor
mu? Yoo... Tam tersine. Keseleri
para, kasaları çek, masaları senet
dolu olanlar tabanı yanık itler
gibi kadının ardında dolanıyor,
kuyruğa giriyorlar.

Bir masadan iki bin lira alan
gazinocu, yol kesip, gelen geçeni
çalyaka yoldan mı çeviriyor?

— İlle de bu gece bizim gazi-
naya gelip soyulacaksınız! mı di-
yor?

Yoo, tam tersine. Şu paraları
nerede savursak diye ortalıkta fır
fır dönenler dolu.

2 bin liraya gelinlik diken ter-
zi, ev ev dolaşıp tahsildar gibi ev-
lenecek kızlara mı asılıyor? Yoo..
tam tersine.

— Ayten üç bine gelinlik yaptı-
rılmış, ben beş bine yaptırayım! di-
ye dört dönüyorlar.

Kadın yakalanmış, gazonocu ya-
kalanmış, terzi yakalanmış. Bir
gecelik kadın, 2 bin liralık gelin-
lik ihtiyaç maddesi midir? Asa-
lın şunları da işler düzelsin bari.

Sekiz yılda

DEMOKRASİ, bir anlama, eşit
haklar demektir. Gazetenin
biri, Zonguldak'a sekiz yılda se-
kiz vâli geldi gitti, diye yazmış.
İyi ya işte... Yerinecek değil, se-
vinilecek bir iş. Böyle böyle, elbet
bir gün Zonguldak'a vali olmak
sırası bize de gelir.

Kadın;

— Ben bu adamla yapamam!
diye kocasını mahkemeye ver-
miş?

— Adamın nesi var?

— Nesi olacak? Hiç bir şeysi
yok. Hiç bir şeyi olmayan kocay-
la yaşyamam. Geçimsiz, huysuz,
pis, çirkin...

— Çocuğunuz var, yapmayın,
etmeyin, yuvanızı yıkmayın! de-
mişlerse de, bayan bir kere bay-
rağı açtığandan:

— Olmaz da olmaz!.. demiş.

Boşanmışlar. Derken adama yıl-
başı piyangosundan büyük ikrami-
ye çıkmaz mı? Kadın, kocasına
koşmuş:

— Vay benim canım; canımın
iği, ruhum, hayatım, bir tanem...
Ah ben senin değerini bilememi-
şim...

Şimdi yeniden evleneceklermiş.
Gazetelere şöyle bir evlenme ilâ-
nı verseler çok yerinde olur:

Bayan Fıldırıs

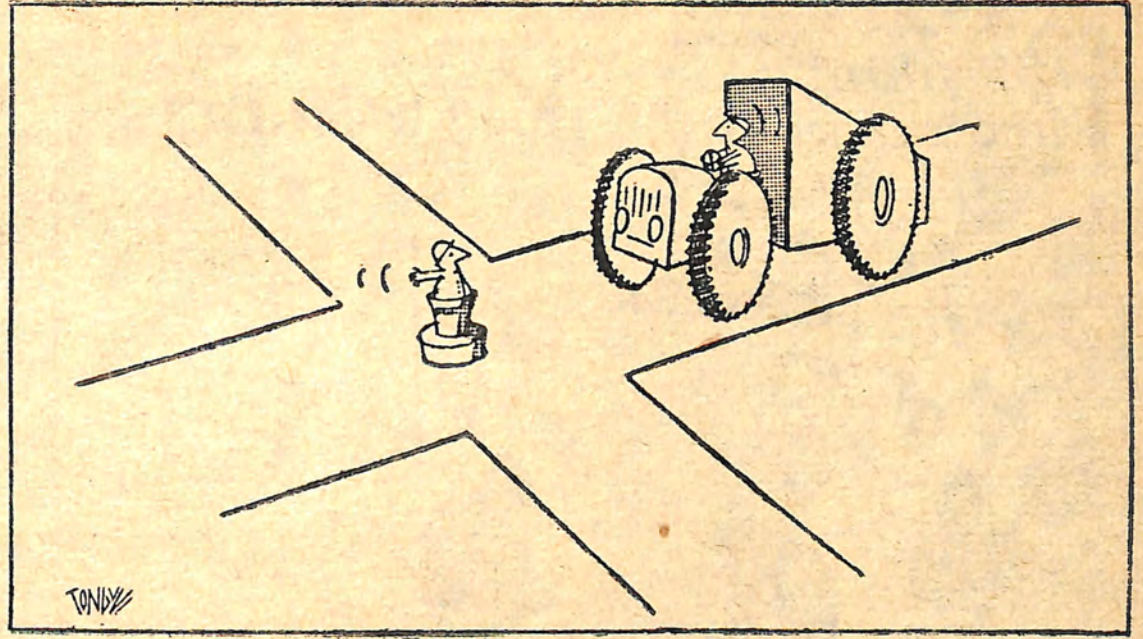
ile

M. Piyangonun Büyük İkramiyesi
eşlendiler.



Yazan :

★ AZİZ NESİN ★



YAZISIZ!..

RÂVİYAN-I ahbâr ve nâkı-
lân-ı âsâr ve muhaddisân-ı
rûzîgâr o gûna rivâyet ve
bu tarz üze hikâyet ederler ki,
çook eski zamanlarda, yeryüzü-
nün bilinmedik bir yerinde suları
bol, dört yanı yol, kişileri erimli,
toprağı verimli bir ülke vardı. O
ülkede her kişi salt kendi çıkı-
rında olup, «gemisini» kurtaran
kaptan, sen çuval gıy ben klâp-
tan» diyerek, kimse kimseyi dü-
şünmezdi. Her koyun kendi baca-
ğından asılır, her eşşek kendi a-
yağından nallanır, bana ne gerek,
baklava börek deyip, her kişi
karnı tok, sırtı pek olunca, her-
kesleri de kendi gibi sanırdı.
Günlerden birgün bir kişi orta-
ya çıkıp,

— Ey aman, bana kazık giri-
yor, kazık giriyooooor!.. diye bir
sözü yerde, bir sözü gökte hay-
kırmaya başlayınca, önceleri hiç
kimse aldırmayıp,

— Ele giren kazıktan benim
neme gerek... Tanrıya bin şükür-
ler olsun, bana kazık girdiği yok-
tur, diye bu sese kulak asmadı.
Ama gel gör ki, herifin,

— Kazık giriyooooor!.. diye ba-
ğırması öyle arttı ki, bağırtsın-
dan o ülkede yaşayanlar tedirgin
olup kayguya düştüler.

Kentin düzenini koruyan kolcu-
lar, subaşları, hiç durmadan ba-
ğırın herifi yakalayıp, her ya-
nına iyice baktılsa da, bir giren
kazık görmediler.

— Bu herif yalancıdır, bağırır
çağırır, herkesi tedirgin eder, di-
yerek, o kişiyi kentten uzak bir
yere sürüp bir mağaraya kapadı-
lar,

Gel zaman git zaman, günler-
den bir gün, «kazık giriyor!» diye
bağırın kişiyi çal yaka edip ge-
tiren kolcularla subaşı da,

— Kazık giriyooooor!.. diye ba-
ğırmağa başladılar. Gürültülerin-
den yer yerinden oynadı. Subaşı-
nı, kolcuları dertop yakalayıp
kadiya çıkardılar. Kadi da, onla-
rı bir iyice elden geçirip,

— Kazık mazık girdiği yoktur.
Kazık girse görünür. Siz boş yere
kenti ayağa kaldırırsınız, diye-
rek, bir kesin yargıya başlayıp o
kişileri, ayaklarına zincir vurup
zindana attırdı.

Aradan gün geçti, ay geçti, bir
gün Kadi da cüppesinin etekleri
havada uçup, sarığı, kavuğu
savrulup sokağa uğradı,

— Kazık giriyooooor, amaan!..
diye bağırmağa başladı.

Kadının bağırtsı yüceliğince
yüksek olduğundan padişahın ku-

lağına kadar gitti. Padişah bu o-
lan işlere çokça şaşıp,

— Bu iş ne iştir, kadiya bile
kazık girer. Bir iyice bakın ba-
kalım, kadiya gerçekten kazık
girer mi? diye buyrultu verdi.

Hekimbaşı, kadının yanına va-
rıp, kadiyi evirdi, çevirdi, bak-
tıysa da, hiç bir giren kazık gör-
medi. Sonunda,

— Kadiya kazık girmeyip, an-
cak kendüye kazık girmiş sana-
rak, hepimizi huylandırmakta,
kenti ayağa kaldırmaktadır. Ak-
lından zoru olduğundan tımarha-
neye kapamak doğru olur, diye
bir rapor verdi. Hemen kadiyi ti-
marhaneye kapadılar.

Bir zaman sonra, kadiya giren
kazığı görmeyen Hekimbaşı,

— Ey amaan, bana da şimdi
kazık giriyooooor!.. diye günde-
munda sıcak döşeginden sokakla-
ra uğradı. Hekimbaşıyı böyle gö-
renler, ellerini dizlerine vura vu-
ra, kahkahadan iki büklüm olup,

— Vay hele hekimbaşı da mı
delirmiş... Koca hekimbaşı ken-
düye kazık girmiş sanır... diye-
rek hekimbaşını alaya aldılar. Te-
nekeler çalarak kentin çocukları
ardına düşüp, hekimbaşına.

— Yuuu... çektiler.
Hekimbaşı:

— Bu dertten bir anlayan yok
mu, ey yurttaşlarım!.. Bana gi-
ren kıymık değil, kazıktır. Ben
bu dertten onmam, ölürüm!.. di-
ye ver yansın bağırıldığından, Pa-
dişah da kızdı,

— Bunlar işi gitgide azıttı.
Kendileri, kazık girer der, amma
hiç kimse görmez. Bilirkişiler ge-
lip baksın. Onların bilim gücü
vardır, biz görmeyiz de onlar gö-
rür, buyurdu.

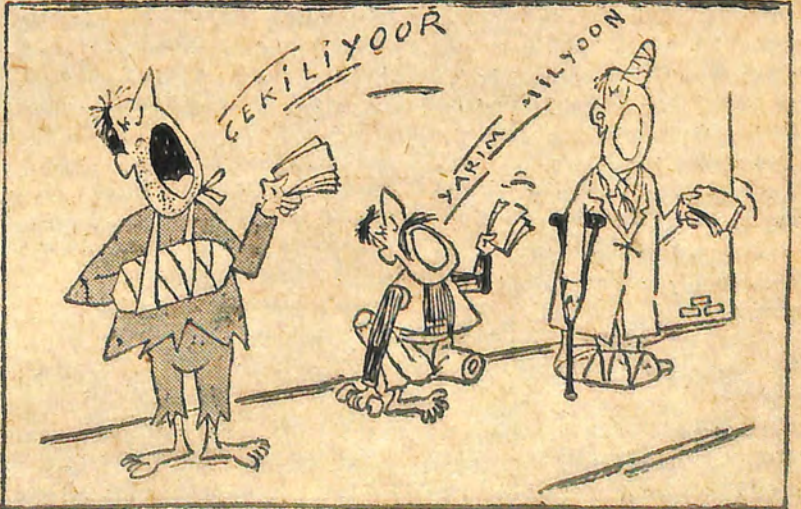
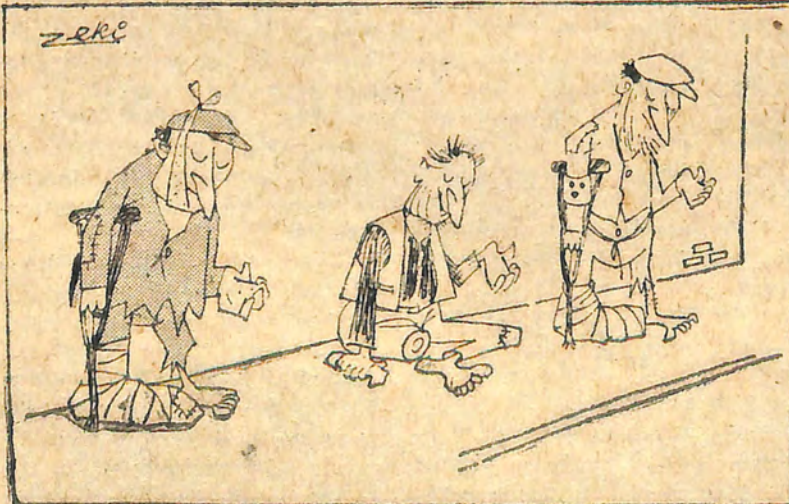
En büyük medreseden üç mü-
derris bilirkişi seçilip, hekimbaşı-
ya baştan ayağa, bir bir daha
baktılar. Hiç bir giren kazık gör-
mediler.

— Giren çıkan kazık yoktur.
Bizi kandırmağa çalışır. Boş ye-
re halkı ayaklandırır!

Dedikte, Hekimbaşının ellerini
ayaklarını bağlayıp uzak bir yere
sürdüler. Aradan çok geçmeden,
bilirkişi olan üç müderris de bir-
gün, canlarını evlerinden zor dı-
şarı atıp,

— Ey aman din kardeşleri, ka-
zık giriyor!.. diye sesleri çıktı-
ğınca haykırmaya başladılar. Şey-
hülislâm olsun, reis-ül-küttap ol-
sun, sadrazam olsun, hepsi de mü-
derrislere bakıp,

— Boş yere yaygara edersiz,
kazık mazık girdiği yoktur!



YAZISIZ!..



— Eyvah! kimse görmedi!..

Dedikte, müderrisler de,
— Bir gözü gören kul yok mu ey din kardeşleri! İşte kazık giriyor! diye çığlığı bastıklarından onlar da zindanlara atıldılar.

Gün erişip, bir zaman geldi, Şey. hüslâm ile, bütün vezirler, reisül-küttâp, Sadrazam da,

— Vay sinan, bu kazık ne kazıktır, şimdi de bize girer!.. diye «bir teryat bir figan eylediler ki tâtir olunamaz!»

Padişah,

— Ortada kazık yoktur. Olsa görünür. Yalan söylersiz! dedi.

Amma gel gör, git gide o ülkede yediden yetmişe, genci yaşlısı, bir zaman geldi,

— Kazık giriyoor! diye bağırmağa başladı.

Padişah da,

— Kendilerine kazık girmiyenler, kazık giriyor, diye bağırana baksın. Bakalım, dedikleri doğru mu? dedi.

Kendilerine kazık girmeyenler, kazık giriyor, diye bağırana iyiden iyiye baktılarsa da, hiç bir giren kazık görmediler.

— Padişahım çok yaşa!.. Sâyende hiç bir kazık girmeyip, bunlar bozgunculuk etmektedirler, dediler.

Böylece bir zaman daha geçtikten sonra, o ülkede herkes bağırmağa, kendine kazık girdiğini söylemeğe başladı. Padişah da:

— Herkes birbirine baksın, gerçekten kazık girer mi? dedi.

Herkes birbirine baktı. Amma

hiç biri, öbürüne giren kazığı görmedi. Herkes birbirine,

— Yalancı, sana giren çıkan kazık yoktur. Kazık yalnız bana girmektedir. Senin yaygarandan benim sesime kulak asan olmuyor!.. diye bağırıp, birbirlerine düştüler.

Gel zaman git zaman, hiç kimse, kazık giriyor, diye bağırılmaz oldu. Hiç bir ses çıkmadı. Her ne olduyorsa, ilk bağırana olmuştu.

Bir gece yarısı saraydan bir ses yükseldi ki, o sesle yer yerinden oynayıp, herkes yatağından fırladı. Padişah don gömlek kendini sokağa atıp,

— Aman ey benim sevgili kullarım, kazık giriyoor!.. diye durmadan bağırmağa başladı.

O kentin kişileri,

— Padişahı, yalan söylemez. Elbet kazık girdiği doğrudur. Bizden çok bağırması da, herkesin rütbesine göre büyüklükte kazığın girmesindendir. Padişaha giren kazık sultan olmak gerek... dediler.

Padişah yeri göğü inleterek,

— Ne durursuz, gelip kazığı çıkarsanız ya... diye yalvardı.

Padişahın çevresindekiler,

— Ey sultanım nasıl çıkaralım, bu kazık başka kazıklara benzer. Gözle görülmez. Acısını da kazığı yiyenden başkası duymaz. Az daha sık dişini, bir zaman sonra bizim gibi sen de kazığa alışır, rahata kavuşursun, dediler.

Aziz NESİN



Akbaba Ansiklopedisi

NUTUK:

Yerli traş bıçağı. Eskiden çok rağbet görüyordu. Hele D.P. markalıları çok parlak, çok keskindi. Son yıllarda cadelerde rastladığımız sakallılara bakılırsa, kullanıla kullanıla körleşmiş olacak!

Nutuk, söz mânasına da gelir. Korkudan, heyecandan, sevinçten, bugünkü gazeto yazarları gibi kem küm edenler için «nutku tutuldu» derler.

Meşrutiyet günlerinin çokkunun nutuklarını, Mehmet Akif, şu iki mısra da pek güzel anlatmıştır:

Ötüyor her taşın üstünde birer dilli düdük,
Kaplamaş dinliyor etrafını binlerce hödük!

Nutuk, canlı mahlûklardan yalnız insanlara mahsus bir Tanrı vergisidir. Gerçi ezberlediği beş on kelimeyi tekrarlayan papağanlar da vardır ama, ne bunlara nutuk diyebiliriz, ne o hayvancıklara da insan... Hattâ, ezbere konuşan insanlara bile insanlığı çok görür: «Papağan gibi» deriz!

Fıkra:

Kendisini hayretle seyreden köylüye, papağan, ezberlediği tek cümle ile sormuş:

— Ne bakıyorsun, dangalak?

Birdenbire şaşırın adamcağz, hemen selâm vererek:

— Affedersiniz, demiş, zâtınızı guş zannettim!

Öyledir. Hattâ, işin daha garibi, bazı kimseleri, konuşuklarını görünce insan zannederiz!

NASIR:

Eskiden, iskarpın vurmasından sade ayakta çıkardı. Orhan Veli merhum, nasırından

çok çeken Süleyman efendi için bir şiir bile yazmıştı.

Fakat son yıllarda, ayağımızda çıkan bu nasır, Mısır'ın başında çıkıverdi.

Bin türlü derdi yetmiyor muş gibi, dünyamız, şimdi rahmetli Süleyman efendiye döndü: Bir de Nasır'dan çekiyor!

NANE:

Baharlı bitkilerdendir. Taze si, kurusu, suyu, şekeri ve ruhu olur... Mideye iyidir derler. Halk dilinde mânisi de vardır:

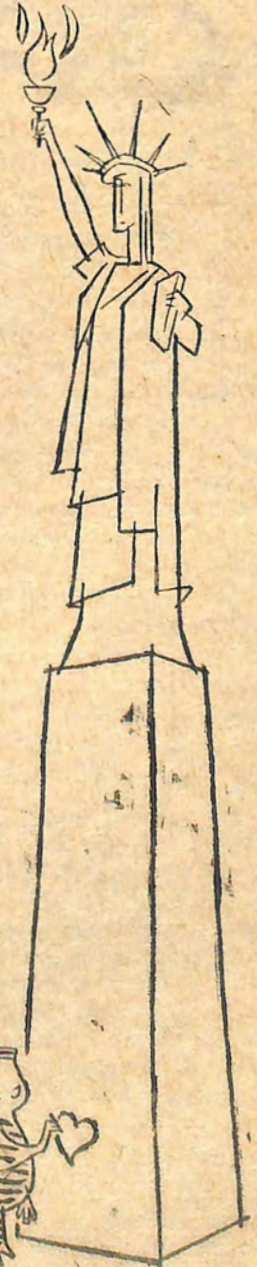
Nane suyu, nane şeker,

Benim canım seni çeker!

Eskiden, bazı ele avuca sığmaz gençler için:

— Yemediği nane yok, derlerdi.

Zamanımızda el oğulları öyle şeyler yiyorlar ki, nane değil, nane bahçesi bile yanında hiç kalmır!



Hürriyet heykeli!..

SERBEST GÜREŞ

Yazan :

★ ADNAN VELİ ★

LENDUHÂ Cemal, çayından üst üste iki yudum aldıktan sonra, masanın etrafında çepeçevre oturan arkadaşlarına, hikâyesini anlatmaya devam etti:

— İşte ondan sonra anam babbam, herifi şöyle bir salladıktan sonra, yavaş yavaş kündeği doldurmuştu. O da dayanıyor haaa! Bir bacağı geriye vermiş, eliyle sarma takımıya uğraşıyor bana... Baktım ki herif sarmaya geçti, ben bu sefer kaz kanadına daldım. Soldan girdim. Herif bu sefer bana bir kravat



çekmek istedi. Kafayı geri verince, herifin numarası boşa gitti. Ben kaz kanadına dalınca, herif köprüye girmeyi denedi ama, bakan kim?.. Kanırtmaya başladım. Ben kanırttıkça, herif kılıç atıyor. Bu sefer açtım bacaklarımı yana, bir de şak kundesini doldurayım dedim. Ama köpoğlu sıyrıldı. Bir de aşağıdan daldım, tam belinden yakalayıp iki kantarladım. Kantarladığıktan sonra da kemâneye geçtim. Başladım kemâne çekmeye... Herifin barsakları ağzına gelecek... Derinden inlemeye başladı. İki kemâne daha çektikten sonra sıkı bir çaprazla girdim.

Masadakiler, gözlerini faltaşı gibi açmışlar, merakla dinliyorlardı. Lenduhâ Cemal, çayından bir yudum daha çekti:

— Ondan sonra canım ciğerim, herif çaprazdan çıkamadı. Omurgası bir iki sefer çatırdadı, ondan sonra da lağka oldu.

O sırada, masaya yaklaşanlardan Gevşek Süleyman sordu:

— Ne o, Cemal abi? Güreşe mi başladın?.. Pehlivanlığını anlatıyorsun galiba?

— Yok be deli oğlan!.. Dün akşam Taksim'den, Levent otobistisine nasıl bindiğimi anlatıyorum...



KUYRUKLU TARİF!

MESVERETÇİ Kâzım, tablada kuzu gibi yatan torik bahklarının üstüne, paşlı konserve tenekesiyle bir kaç tenekte su serpikten sonra, arkasına döndü. Ayakta duran başörtülü, yeldirmeli kadını görünce:

— Bir şey mi istedin valde? diye sordu.

— Oğlum, Kamelya mağazasının adresini soracaktım. Eğer biliyorsan, sevabına târif edersen bana..

— Kamelya mağazası mı?.. Tabii bilirim valde. Bilirim ama, sana nasıl tarif edeyim?..

— Elinle tarif ediverirsen, ben anlarım evlâdım.

— İyi ya.. Tarif edeyim sana. Bak, şu sokağın ucunda bir kalabalık var, görüyor musun?..

— Görüyorum evlâdım.

— İşte o kalabalık, ahali kuyruğudur. O kuyruğu bul. Kuyruğun yanından yürüme başla. O cadde sola sapıyor. Sen de sap. Ama kuyruktan ayrılma haaa! Kuyruk gider, sen gidersin. Sonra tam köşeye bir çeşme gelir. Çeşmeyi dön. Kuyruk da nasıl olsa o tarafa sapar. Orada pazarcılar vardır. Pazarcıları geç. Tam karşına bir Cami gelir, camiye de geç. Bu sefer sağ kola dön. Ama

kuyruğu kaybetme. Kuyruk da zaten o tarafa doğru gider. Kuyruğun yanından yürü. Solda bir rum mektebi görürsün. Onu geç. Pastacıyı da geç. Bomonti tarafına giden yola sapma. Berideki caddeye gel. Kuyruğun yanından da ayrılma haaa! Kuyruk eczanenin yanına kadar gider, oradan fırına doğru sapar. Sen de sap, kuyruğun yanından yürü. Sağ kolda karakol vardır. Onu geç. Kasabı da geç. Bu sefer garaj gelir. Ama kuyruğu kaybetme haa!.. Sağ koldaki garajın yanın-

dan tramvay caddesine dön. Tramvay caddesine çıkınca kadar kuyruğun yanından yürü. Tam mezezinin köşesine gelince, tramvay caddesinden yürüme başla.

Kadın, dayanamadı:

— Ah evlâdım, zihnim de pek ıtırıştı.

— Karışacak ne var bunda hanım teyze?.. Ben sana kuyruğu bırakma diyorum.

— Hah, çok iyi.. Oradan aklunda kalır. Kuyruğun yanından yürürüm hep.. İyi söyledin..

— Yürü ya.. Tramvay caddesinde kuyruğun yanından yürüye yürüye gideceksin. Yani topu topu, şimdi çıksan onbeş dakikada varırsın. Baktın ki kuyruk, bir mağazadan içeriye giriyor, işte orası, Et ve Balık Kurumunun Osm nbey şubesidir. Kamelya mağazası da tam onun karşısına düşer.

— Allaha emanet ol evlâdım.. Ama ben vazgeçtim..

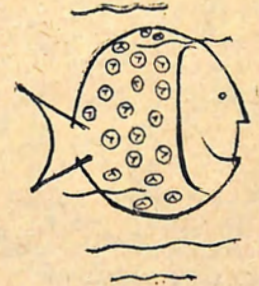
— Niye vazgeçiyorsun valde?..

— Ben zaten Kamelya mağazasına gitmiyecektim ki.. Kamelya mağazasının tam karşısında Et ve Balık Kurumu vardır diye bana tarif etmişlerdi. Onun kuyruğunun ucu burada olduktan sonra, ne diye gideyim a evlâdım?..

ÇİVİ FABRİKASI

VÜKSEK beyim, Bendeniz uzun yıllar, Giresun'da takacılık ve balıkçılık ettikten sonra, geçende İstanbul'a geldim. İstanbul'daki büyük imâr hareketlerini görünce, heyecandan yüreğim ağzıma geldi. Bir cigara yakıp, yüreğimi yerine yerleştirdikten sonra, İstanbul'da ki büyük caddeleri birer birer dolaşmaya başladım.

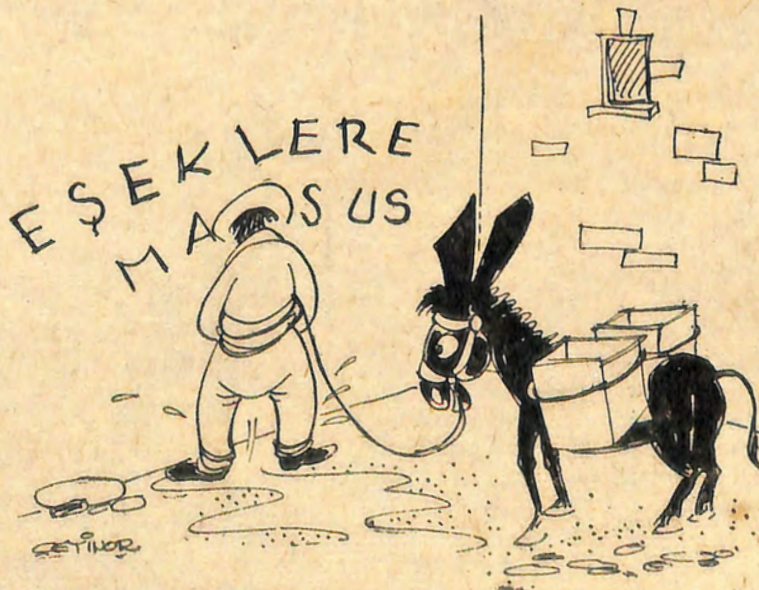
Bu caddelerin her iki tarafında yapılmış olan büyük apartmanları gördükçe, heyecandan yüreğim boyuna ağzıma geliyordu. Bu apartmanlardan bir tanesine girip, boş dairelerden birini kâca kiraya verdiklerini sorunca, yüreğim bir daha ağzıma geldi. Fiyat yüksekliğinin bir sebebi varmış. Mal sahipleri çimentoyu, camı, çiviye, hep karaborsadan alıyorlarmış. Hele çivi fiyatları son zamanlarda çok yükselmiş. Bunu



öğrenince bendeniz hemen düşünceye daldım ve neticede çok faydalı bir çare keşfettim. Bulduğum çareyi anlatınca, sizin de yüreğiniz ağzınıza gelecektir:

Mademki memleketimiz kalkınma halindedir, bu bakımdan, son zamanlarda kurulan fabrikaların yanına, bir çivi fabrikası da ben kurmaya karar verdim. Bu fikrim gayet parlak olup, mezkûr fabrika pek ucuza mal olacaktır. Yüreğinizi yerine yerleştirdinizse, kararımı açıklıyayım.

Bendeniz Giresun'da, deniz kenarına küçük bir baraka inşa etmek kararındayım. İşte bu baraka, çiviye ihtiyacı olan vatandaşlara büyük faydalar sağlayacaktır. Bunun için de, Giresun'daki arkadaşlarla her gün balığa çıkmaya karar verdik. Balığa çıkında doğrudan doğruya kalkan balığı yakalayacağız. Arkadaşlardan Toracı Kâzım, bu balığın derisi üstündeki çivileri zımpara kâğıdı ile zımparalayıp sıvırtarak ve inşaatta kullanılır hale getirerek, bir günde en az beşyüz çivi yapacağını yemin ediyordu. Ben de beşyüz çivi yaparım, etti mi bin?.. Çolak Sefer'le Köşebent Abdî de bin çivi yapacaklar, etti mi iki bin?.. Bu



YAZISIZ!

iki bin çivi ile, hiç olmazsa yarım apartmanlık çivi çıkar ve böylece her gün çivi imâl ederek kısa zamanda memlekette büyük bir çivi sanayii kurarız. Benim bu sözlerimi de çivi zannederek, fikrime karşı ihmallik göstermemenizi rica eder ve fabrikanın temel atma törenine şeref vererek, memleket kalkınmasında kalkan balığının vatanseverliğini takdir buyurmanızı da candan dileyerek, ellerinizden öperim beyim...

Adnan VELİ

✱

Ne anlar?

Gazeteci, büyük siyaset adamına:

— Muhalifiniz olan filânca hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Büyük siyaset adamı, büyüklüğüne yakışır bir nezaketle bu soruyu cevaplandırdı:

— Memleketin hayrını isteyen, ama bunu yanlış yolda arayan bir insandır...

— Sız onun lehinde konuşuyorsunuz ama, muhalifiniz sizin için pek kötü şeyler söyledi...

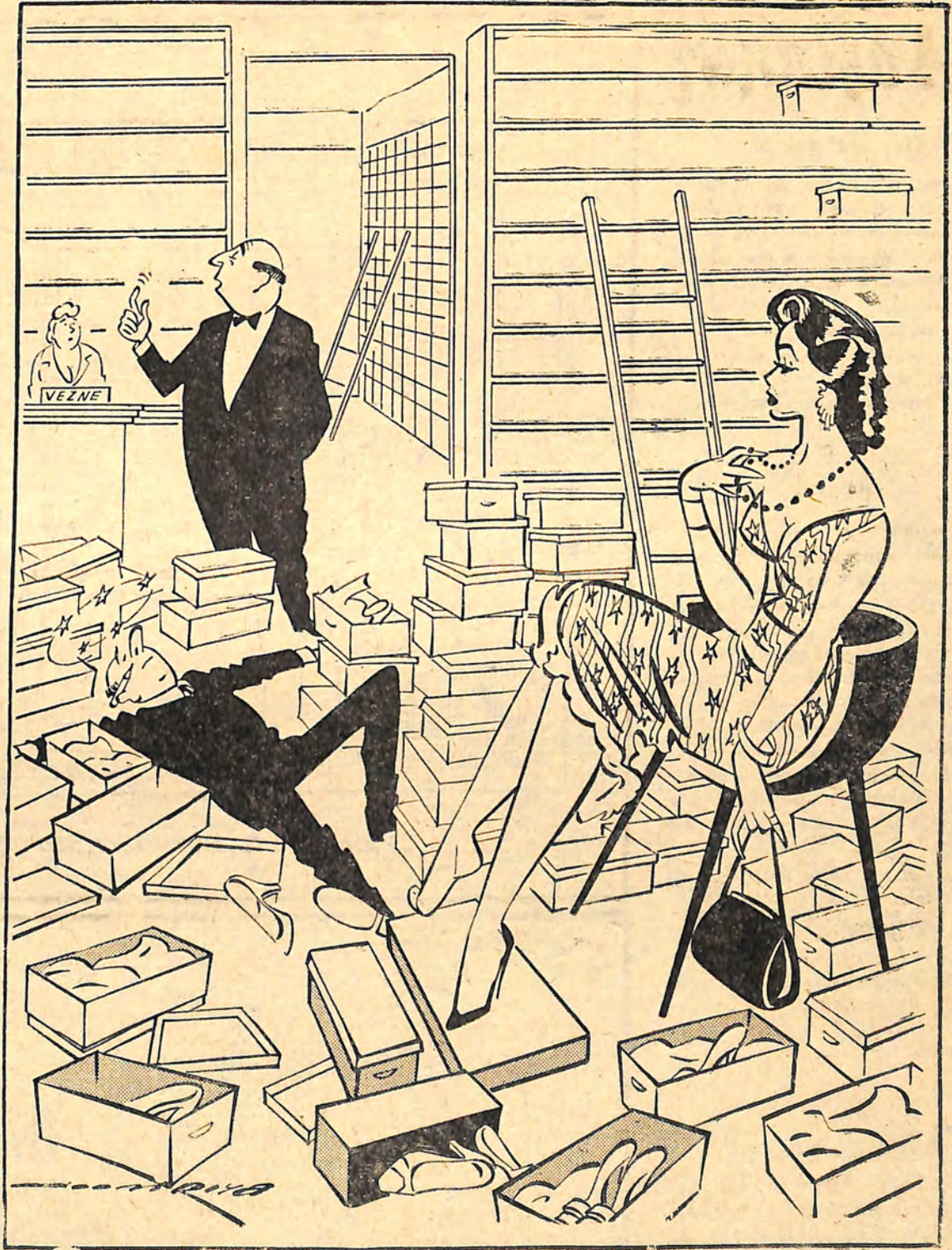
Büyük siyaset adamı aynı incelikle devam etti:

— O anlayışsızlıkta bir adam için gayet tabii...

✱

Genelevler

ONCE şunu söyleyelim, bu kelimeyi kelime olarak çok seviyorum. Neydi o, ağız dolduran «Umumhane»... Bu ara genelevler çok konuşulur oldu. Yeni valimiz genelevleri şehrin dışına çıkaracakmış. Doğru mudur, yanlış mıdır, bilmem. Ama söylendiği gibi, genelevler Topkapı, Edirnekapı surlarının dışına çıkarılırsa, bu evlerde alışverişi olan yurttaşın işi zorlaşır. Şu İstanbulun kalabalığını, yolların darlığını, bozukluğunu, taşıt araçlarının sıkışıklığını bir düşünün. Bu yüzden biz her akşam işimizden evimize dönünce, on ravunt boks yapmış gibi yığılıp kalıyoruz. Bir de şehrin bir başından, içinden kalkıp da, tââ Edirnekapı dışındaki geneleve gidecek olanları gözünüzün önüne getirin. Oraya kadar gitmesine belki giderler ama, yorgunluktan orada çayırın üzerine yığılır, «Yahu, biz buraya bir iş için gelmiştik ama, ne iş içindi?» diye düşünmeğe başlarlar. Ama diyeceksiniz, tasası sana mı düştü? Benim demem o deme değil, Genelevler şehir dışına çıkınca, özelevler şehir içinde çoğalacakmış gibime geliyor. Bu genelevler elbet bir işe yarıyor. Bu erkek takımını da sılaya gider gibi kalkıp tââ Topkapı dışına gider mi? Ere insaf... Erkekliği temelli bitire-



— Çabuk başka bir tezgâhtar gelsin!..

KOCAMAN LAFLAR

- ★ Aşk, eli boşun işidir. Fakat istirahat, çalışanın hakkıdır.
- ★ Aşk her tarafı masraflarla sarılmış bir heyecan denizidir.
- ★ Arkadaş, ödünç istiyebilecek kadar iyi tanıdığınız fakat borç para verecek kadar tanımadığınız kimsedir.
- ★ Sonsuz zannedilen aşklar nasıl biteceği bilinmeyen müphem aşklardır.
- ★ Dünyada hiç bir şey yoktur ki ilk görüldüğü kadar iyi olsun.
- ★ Hâtırasız bir kafa, garnizonsuz bir yere benzer.
- ★ Tabiat büyük adamları öldürecek sırra henüz malik olmamıştır.
- ★ Kim demiş düşenin dostu olmaz diye, karlı bir havada güzel bir kadını düşen adamın dostu olur.

Tanımak, tanımamak...

Meşhur zenginlerimizden birine, Kolej mezunu, yakışıklı, acar bir genç müracaat etti ve görüşmek üzere randevu istedi. Meşhur zengin, gençle karşılaşınca:

- Biliyorum, benden iş istiyeceksiniz ama, dedi, şirkette maalesef hiç boş yerimiz yok...
- Bilemediniz beyefendi.
- Sermaye istiyeceksiniz...
- Yanıldınız beyefendi...
- O halde ne istiyorsunuz?
- Kızınızla evlenmek...
- O da aynı kapiya çıkar. Kızım sizi seviyor mu?
- Bilmem... Tanımıyorum ki...
- Allah Allah... Hem evlenmek istiyorsunuz, hem (laha) tanımıyorsunuz bile kızımı...
- Evet efendim, dedi genç: kızınızla evlenmek istiyorum. Gerçi onu tanımıyorum ama, sizi tanıyorum...

Hey gidi doktor...

Şimdi pek büyük bir mevki işgal eden bir doktor, Tıp Fakültesini bitirmek üzere imtihan oluyordu. Hoca, masanın üzerinde duran bir kalça kemiğini ileri sürerek sordu:

— Bu ne kemiği?

Geleceğin büyük adamı hiç tereddüt etmedi:

— Ölü kemiği efendim!

✱

Gelmem...

Umulmuyacak kadar sâkin bir havada, umulmadık bir patlama sonunda gemi batıverdi. Olur tabii... Gemi batınca herkes boğuldu. İki kişi müstesnâ... Bunlardan biri bir genç adamdı... Salımsı bir sandık, bir ambalaj kahıtısının üzerine bir de direk bulup uydurmuş, dikmişti. Bir müddet sonra, kendisine doğru ikinci bir canlının yüzmekte olduğunu gördü. He men elini uzattı: bu, üzerinde yalnız geceliği bulunan bir genç kadındı...

— Çabuk.. verin elinizi de sizi çekeyim...

Kadın kaşlarını çatı:

— Ya... geleyim de imdat işareti diye direğe asacağım bahanesiyle geceliğimi üstümden çıkartasınız değil mi? diye çıkıştı; gelmiyeceğim işte!

✱

Ah ne yaptın?

Hamfendi, kapıdan içeri giren kocasına ağız dolusu çıkışıyordu:

— Ah, ne yaptın? Telefonda hiç hizmetçiye o kadar sert muamele edilir mi? Bak, kız hemen bizi bırakıp kaçtı... Ne vardı ileri geri söylenecek?

— Bileydim vallâhi söyleyemedim karıcığım, diye kekeleydi kocası, ben telefona sen çıktın zannetmiştim!

✱

Daha ölmedim...

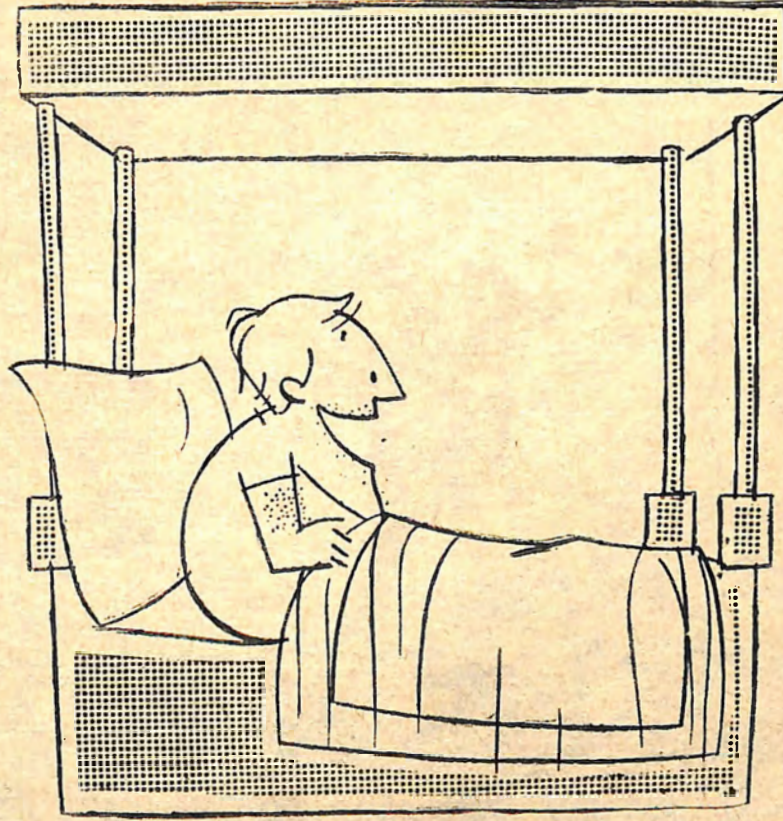
Motosikletli trafik polisi, delice bir hızla geçen arabanın peşine düştü. Direksiyondaki, bir kadındı. Hem de arabanın arkasında ölü bir insanın uzanmış yattığını farkeder gibi olmuştu...

Kısa bir takipten sonra, motosikletli polisten kurtulamıyacağını anlayan kadın durdu. Memur:

— Hem hızlı gitmeniz hesabını vereceksiniz bayan, hem de arkadaki ölünün... dedi.

O zaman, arkadaki «ölü» doğruldu:

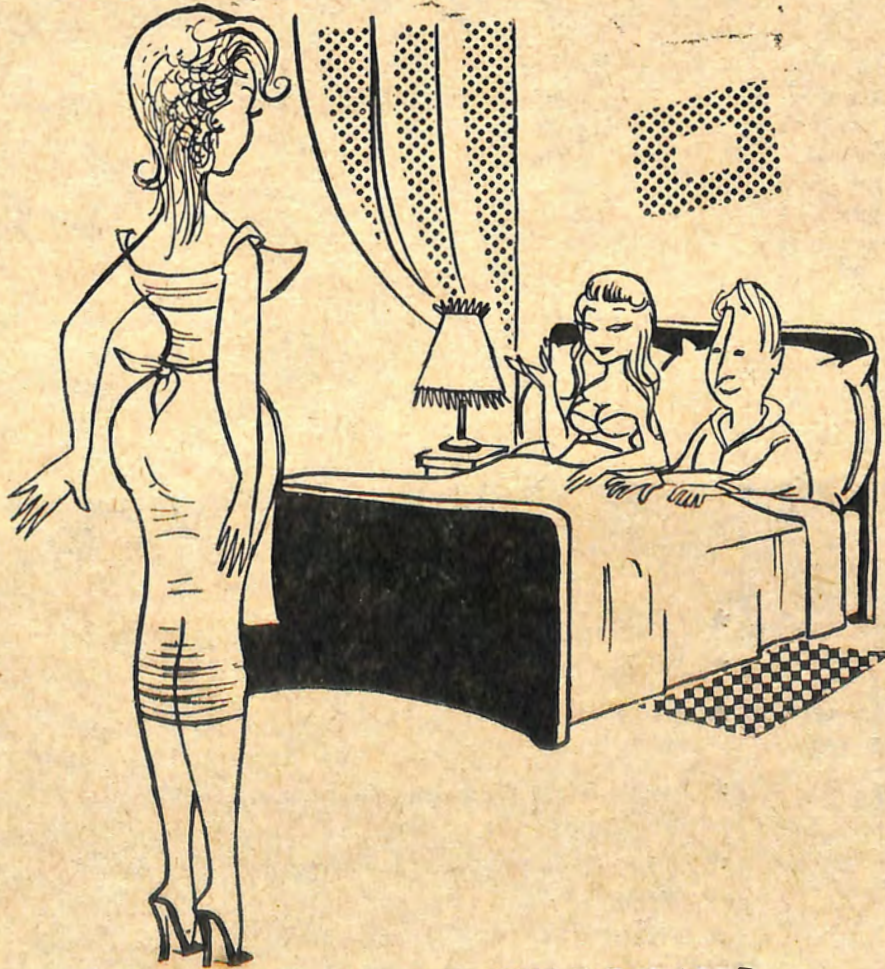
— Daha ölmedim memur bey, dedi, ölmedim ama, direksiyondaki karımdır!



-KAHVALTINIZI GETİRDİM BEYEFENDİ !..

TONY

Alfabetik

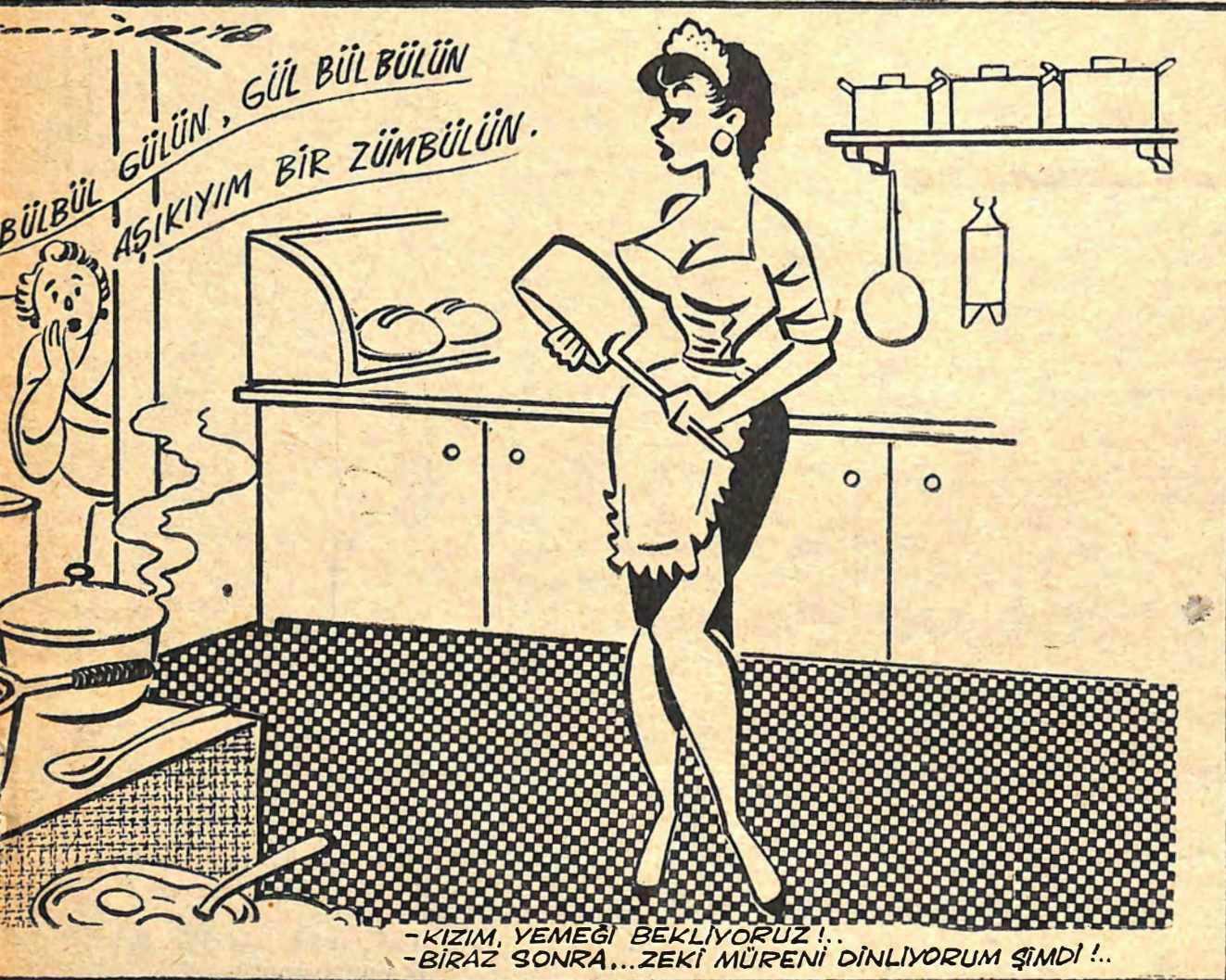


-KAHVALTIMIZI SABAHLARI BEYLE BERABER KARYOLADA YAPARIZ !
-AMAN NE TESADÜF... BEN DE ÖYLE YAPARIM !



-ESKİ KAPINI
-HANIM BEY

Ah şu hi



EŞEK BAŞI İLE KONUSMA



BİZİM meslekdaşlar, sağ olsunlar, havadis atlatmakta birbirleriyle yarışılar. Meselâ geçende biri Fatih Camii duvarı dibinde iki tane eşek başının resmini çekmiş ve yayınlamıştı. Ama gidip bu başın sahibiyle konuşmayı akıl eden çıkmadı... İhtimal kemiklerine kadar yüzülmüş eşeklerden ne cevap alınır? diye düşünmüşlerdir. Ama biz kimseye çaktırmadan, karaborsadan sinema bileti alır gibi, hemen vaka mahal-line düştük. Çok şükür, daha hiçbir resmi mâkam harekete geçip yalnız başları duran eşek iskeletlerini yerinden kımıldatmamıştı. Mubarek hayvan, sağlığında bile kolay kolay yerinden kımıldamaz, malûm ya...

Ben, yalnız bize malûm bir usulle, birinci eşeğin başını sorguya çektim:

— Hiç işin mi yoktu ki dünyaya eşek olarak geldin? Bak yine eşek olarak gitmişsin işte... Anlat bakalım, ne oldu?

Baş, hal diliyle bütün sorduklarımı cevaplandırdı. İlkin:

— Sizin bir sözünüz vardır, «Baş ol da istersen eşek başı ol!» dersiniz. İşte bu insanca hizmete uyduk, biz de bu kılıkta dünyaya geldik. Hani bir şairiniz: «Haksızlık eden başları bir gün koparırlar» demişti? Olan gene bize oldu. Ne suya, ne sabuna dokunuyorduk...

— Eşekliğinizden... dedim. Bu zamanda postu kurtarmak için birşeye dokunmak şart... Yalnız, sinire dokunma, da...

— Siz insanlar çok nankör mahlûklarsınız, diye acı acı inledi. Çeşitli hakareti reva görürsünüz de bir türlü bizden vazgeçmezsiniz... İşinize yarıyacak bir adam mı lâzım? «Şöyle, eşek gibi çalışsın» dersiniz. Verdiğiniz para ise «eşeğin kuyruğu gibi ne uzar, ne kısılır». Emrinizdekilerin «eşek kadar sabırlı, tahammüllü, dayanıklı» olmasını istersiniz. Bâri kıymetini bilerseniz, yüreğim yanmazdı...

— Senin kıymetini mi demek istiyorsun?

— Hayır, bize benzettiğiniz kendi cinslerinizin kıymetini. Yoksa bizim kıymetimizi bilmese, lerdî şu kuru kafalarımız burada sürünmezdi. Halimize bak: İktisadi refah içinde yaşayan bir memleketin malı olduğumuza bin şahit ister. Kemiklerimize kadar yüzülmüşüz...

— Açıktan mı öldünüz?

— Ne münasebet... Şükürler olsun, sağlığımızda istediğimiz

yanımızda, istemediğimiz arkamızdaydı. Biz, Ada'daki eşeklerdendik. Sırtımızda püsküllü semerlerimiz, üstümüzde naylon donlu sosyete bayanlarımız vardı. Besiliydik. Her tarafımız bingil bingildi.

— Peki, nasıl oldu da bu hale düştünüz?

— Biz düşmedik. Bizi bu hale düşürdüler...

— Çelme mi attılar?

— Ağzını topla. O size mahsus bir terim. Bizim gibilerini yerinden düşürecek çelme daha icat olunmadı. Biz, sağlığımızda, dört ayaklıydık bayım!...

— Peki ne oldu da böyle safi kemik kaldınız?

— Açıkgözün biri, basını tekzip etmek istedi...

— Anlayamadım...

— Anlayamazsın tabii... Açıkgözün biri basını tekzip etmek istedi dedim. Münasebetsiz bir gazete piyasada et darlığı olduğundan bahsetmiş... At eti kesiliyor demiş...

— Ya!... Kimmiş bu kabadayı?

— Bilmiyoruz... Sanki mezbahada bunca koyunun boğazlandığı yetişmiyormuş gibi, daha çok kazanmak isteyen biri bize musallat oldu. Bu zamanda eşek bile olsan fazla semirmeğe gelmiyor. Muhakkak göze batıyorsun!

— Maşallah, epey filozofmuşsun...

— Öyleyimdir. İşte biz de gafil gafil gezerken birinin gözüne battık. Kesti, yüzdü, doğradı. Bir gece içinde yalnız kemiklerimizi bıraktı. Ucuz ucuz sattı. Kimbilir

şimdiye kadar kimlerin kanına karıştık... Kimbilir ne şiş kebaplar, ne ıskaralar...

— Ne yahniler...

— Yooo, ucuz etin yahnisi iyi olmaz. Eşek kısmı ancak şişe geçirilirse işe yarar...

— Ama başınıza dokunmamışlar...

— E, tabii... Mahiyetimiz belli olmasın diye... Şu kulaklar yok mu şu kulaklar... Bütün derdimiz o... Yoksa çene kemiğimizi eline geçiren Samson bile, yüzlerce düşmanını kırıp tepelemişti...

— Demek etiniz lezzetli. Yoksa ne diye tamah etsinler?

— Maalesef öyle. İnsanlar bir türlü eşeğe doyamıyorlar. Hem sonra eşek eti kadar yiyenin kanına işliyen başka bir et daha yoktur: muhakkak bir yerinden belli eder, yiyene bir eşeklik yaptırır!

— Ne diyorsun!...

— Elbette ya... Sen evli değil misin meselâ?

Birdenbire duraladım. Hakikati söyleyip söylememekte tereddüt ediyordum.

— Bak, dedi, bu kadar tereddüt etmen bile evli, hem de kıdemli evlilerden olduğunun delili... Bekâr olsaydın hemen red cevabı verirdin...

— Ne olacak yani? Sana ne benim evli veya bekâr oluşumdan?

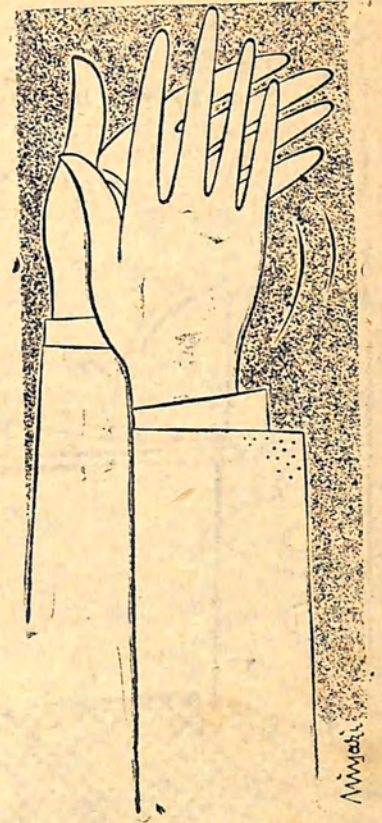
— Soracaktım, sana eşek dili yedirmediler mi diye...

— Yooo... Bilmem ki...

İçime bir kurttur düştü. Acaba ben eşek dili yemiş miydim? Birden aklıma parlak bir fikir geldi. Bunu bilse bilse yine bu eşek başı bilirdi.

— Hani anlaşılırdı insanın eşek eti yediği? diye bir çıkış yaptım. Neden anlıyamadın?

— Anlıyamam... Çünkü sizin eşeklik dediğiniz şeylerin çoğu bize gayet haklı ve mâkul görünür. Siz de, kendinize yakışan hare-



«Kalbimde o eller ne derin yâreler açtı...»

ketleri insanca bulmaz mısınız? O halde senin haline bakıp eşek dili yediğini veya yemediğini ben anlıyamam. Bunu olsa olsa senin cinsinden biri anlar...

— Ya... Peki nereden anlar?

— Derler ki, eşek dili yiyen, gayet sessiz ve sabırlı olurmuş... Kaynanalar gelinlerine, damatlar kaynanalarına, kayınpederler damatlarına bir punduna getirerek dilimizden yedirmek isterlermiş. Yahu, ben eşekliğimle bunu biliyorum da sen insanken nasıl haber alamadın, hayret doğrusu...

— Hayır, şey, diye kekeledim. Düşünüyordum da... Senin izahlarına bakılırsa herhalde ben de yemişim...

— Ne yemişsin?

— Zokayı, şey eşek dili yemişim yani...

— Nerden hüküm veriyorsun bakalım?

— Gayet sabırlı, tahammüllü bir adamımdır da...

— Bilemezsin. Kendi kendini bu kadar iyi gözleyip kendi hakkında hüküm veren adam, tam adamdır. Yazık ki bu gerçeği bir eşek başından öğreniyorsun. Gerçek eşekler, durumlarının farkında olmazlar... Siz, bu yüzden onları anlarsınız zaten...

Ohooo... baktım ki söz uzayıp gidecek! Bu mubarek hayvan kadar, onunla ilgili mevzuların da söze geniş bir dayanıklılığı var. Voltayı alıp çekilmekten başka çare bulamadım:

— Çok teşekkür ederim ahbab... dedim. Elbette gelip senin «bekâyâ-i izâmını» lâynk olduğun törenle kaldırılır. Şimdilik müsaadenle...

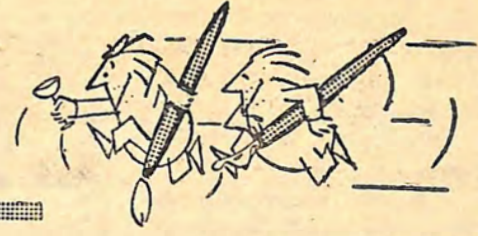
— Görünmeyen Adam —



— Neyse, bana göre bir şey yok!..



kokteyl



YAZISIZ!..

(Alman)



— Masal dinlemem, romanında bahsettiğin eroin fabrikasının yerini söyle!.. (İtalyan)

Karanlıkta bir buse!

Tristan Bernard'ın bir merakı da, tanıdığı veya tanımadığı kimselere oyun oynamaktı. İşte bir örnek:

Bir trende giderken, yanına iki yaşlı kız oturdu. İkisi de birbirinden girkindi.

Bir ara tren tünele daldı, kompartıman da karanlığa gömüldü. Tristan Bernard elini ağzına dayadı ve birkaç kere, şapırdada şapırdada öptü.

Tünelden çıkınca hiç ses etmedi. Fakat, tren gara varınca ayağa kalktı, büyük bir nezaketle ihtiyar kızları selâmladı:

— Tüneldeki iltifatı hanginize borçluysam, ona teşekkür etmek isterim, dedi.

Ve, birbirini tiksintiyle süzmeye başlayan kadınların cevabını beklemeden trenden indi.

«Dünya»



Ne söylesek boşuna

Bir gün Diojen bir heykelin karşısına geçmiş ricalarda bulunuyor muş. Bu durumu görenler ünlü filozofa ne yaptığını sormuşlar. Diojen:

— Hiç, demiş, ne yapacağım, reddedilmeğe alışmak için heykele yalvarıyorum...

Bizim de bunca ıldır yazdığımız tenkitler Diojen'in heykel karşısındaki talimine benziyor.

Çetin ALTAN
«Akşam»



Tercübeyle sabit!

Arada bir, 1946 Demokratlarından ge i kal mış tek tatlı hâtıra halinde görülen Kemal Özçoban, geçen gün Mecliste

«— Resmi otomobillerin ne işlere yaradığını gömmek isteyenler, sabahları Yenışehir pazarına, akşamları da Maarif Kolejinin önüne git sinler!» demiş.

C. H. P. devrinde bunun adı «otomobil saltanatı» idi. Şimdi «vazife icabı.»

Doğrusu bu ne mantıktır anlaşılır gibi değil: Hem iktidarda çakılıp kalmak istiyorlar, hem de hepimizin altında tekerlekler olsun diyorlar.

Halbuki böylece ancak daha kolay ve çabuk gidilir!.. Bedii FAİK
«Dünya»



Merhamet

Churchill'in uşağı anlatıyor:

«Bir Noel gecesi, şöyle bir hâdisenin geçtiği ağızdan ağıza dolaştı:

Yemek masasına bahçede beslenip büyütülmüş bir ördek kızartması getiriliyor. Bir but patronumun tabağına konuyor. Tam patronum çatal, bıçağıyla ördeğin butunu kesecek, birden vazgeçiyor ve bayan Churchill'e dönüyor

— Ben bu işi yapamıyacağım, Clemie, diyor... Bu ördek benim arkadaşım! «Hayat»

Makarios Rusyaya davet edildi..

— Gazeteler —



Böyle Papaza...

...Böyle Cennet!..

«Havadis»



— Bu evin tarihi bir kıymeti yok ki, neden resmini yapıyor?..

— Nasıl yok, bu zamanda bundan antika ev olur mu?.. Üstündeki (Kiralık) levhasına bak-sana!.. «Eski Türk karikatürü»

Nerede oturuyor?

Yılbaşı sabahı bulut gibi bir adam sallana sallana bir sokakta yürüyor, evin birine bakıyor, oradan geçip ötekine bakıyor, sonra yine geri dönüp yeni baştan başlıyordu. Nihayet karşıdan gelen bir adam görüp selâmladı:

— Affedersiniz, bu.. bu.. burada Ahmet bey nerede oturuyor?

Adam güldü: — Hay Allah lâyığını versin... Ahmet sensin ya işte...

— Bi.. bi.. biliyorum canım, biliyorum. Yalnız ben nerede oturuyorum, onu sormak istedim de!.. C. C. CEM «Havadis»



Heykel

Aslanla insan arkadaş olmuşlar, geziyorlarmış. Bir yere gelmişler; bir heykel: Bir insan aslanı bastırmuş, kafasına ayağı ile basmış, eziyor. İnsan sormuş:

— Ne dersin arkadaş bu heykele?

Aslan cevap vermiş: — Aslanlar heykel yap salardı, bunun aksini görürdük!

B. FELEK
«Cumhuriyet»



Hayret!

Tristan Bernard'ın piyeslerinden biri tam bir ilgisizlikle karşılanmıştı. Üçüncü temsil gecesi, salonda beş, altı seyirciden başka kimse göremeyince, bir arkadaşına döndü:

— Akıl alacak şey değil, dedi, bu gece ne de çok gelmiyen var!

HENRİ Jacquet, birdenbire frenlere yüklendi (asıldı derler ama, doğru değildir, çünkü otomobillerde el freni değil, pedal kullanılır), az daha virajı alamıyordu...

Arabanın jantları inledi: Boğuk bir gıcırtı...

Henri Jacquet, tatilini bitirmek üzereydi. Palermo'dan Monreale'ye çıkıyordu. Mondello'yu geçince, oradaki otellerden birinde konaklamak istedi. Ertesi sabah, erkenden, geniş asfalttan kayarcasına tepelere yükselmek, bulutlara karışmak herhalde bu akşam loşluluğundan daha kolay olacaktı.

İşte, ileride bir motel görünüyordu. Motel'de, hem arabasına garaj, hem kendisine güzel bir odanın bulabilirdi...

Hemen direksiyonu sola kırdı ve parka girdi.

Arabayı, kasketli çocuğa teslim ederek otelin mermer merdivenlerini çevik adımlarla çıktı. Henri Jacquet, Sicilya'dan memnundu. Başını dinlendirmişti adamakıllı... Lâkin ahali çok müteassıptı. Şöyle dilediği gibi gönül eğlendirememişti. Paris'i nasıl arıyordu!

Yazihanede yaşlı, son derece şişman bir adam, sıcak tesiriyle uyukluyordu. Henri, herifin önündeki banka dayandı. Bir müddet adamı seyrettikten sonra birdenbire elini bankın üstüne kuvvetle vurunca şişko yerinden hoplayıverdi:

— «Buyursunlar sinyori!»

— «Şöyle banyolu, rahat, denizi gören bir oda istiyorum...»

— «Başüstüne sinyori... Size yedi numarayı vereyim. Boştur...»

Arkasına uzandı. Anahtarı yerinden çıkarıp Henri'ye verdi. Genç adam, adını, hüviyetini yazdırdıktan sonra cüzdanını çıkardı. Bir gecelik hesabı, yemekli olarak ödedi. Cüzdanının şişkinliği karşısında, otelcinin gözleri yerinden uğramıştı. Görünüşü son derece lükstü ama, şu Sicilya fakir memleketti. Ahalisi fakirdi... Yalnız büyük sermayeler memleketi kalcındırıyordu, o kadar... Dünyanın her yanında olduğu gibi...

Henri Jacquet, küçük valizini kaptığı gibi, merdivenlere atıldı. Az sonra, yedi numarının kapısını yavaşça aralıyordu. Ayakları kalın yol halısına gömülerek daha bir adım atmamıştı ki, olduğu yerde dondu, kaldı: ilerideki yatak odasının kapısı aralıktı. Ya-

FRANSIZ MİZAHINDAN:



tağın üstünde siyah ipekten bir kadın kilolu duruyordu. Daha derinden de bir banyonun duşu ötüyordu.

Henri, önce ne yapacağını şaşırdı. Dönüp gitmek istedi. Sonra valizi yavaşça yere bıraktı. Merak ediyordu doğrusu...

Çok beklemedi. Aralık kapıdan yatak odasında bir kadının soyunduğunu gördü. Kadın, yalnız çoraplarını çıkarmadı. Daha doğrusu, çoraplarını giydi ve kendini yatağa attı. Birkaç dakika sonra, sırtüstü, siyah saçlı başı bir yana eğik, uyumuştur bile... Herhalde çok yorgun olacaktı...

Henri Jacquet, bir an tereddüt etti. Sonra, içinden: «Aadaam sen de,» dedi; «ayağıma gelen kısmeti de tepecek değilim ya...»

Sessizce ceketini çıkardı. Niyeti, içeriden bir örtü alıp kanapede yatmaktır. Sabahleyin duş alırdı, ne çıkardı bundan?

Ayaklarının ucuna basarak yatak odasına geçti. O zaman kadını, bütün haşmetiyle gördü: On sekiz, yirmi yaşlarında ya var, ya yoktu... Beli incecik, körpe göğüsleri dimdik, kalın kaşlı, dudakları öpülmek istemişcesine aralık, uyuyordu... «Belki üşür» diye, uyardırmadan üzerini örtebilmek için yanında diz çöktü. Fakat daya namadı. Gözleri karardı. Uzanıp, genç kadının dudaklarını ağzına aldı. Öteki, biraz kıpırdanınca da yanına uzandı.

Birdenbire ne olduğunu anlıyamadı. Önce, uyuyan kadın, uykusunda onun bo nuna sarılıyor zannetmişti. Çünkü çıplak kolu, boy nuna uzanmış, sarılmıştı. Ama bir anda olan oldu. Kendini altta buldu. Kadının dirseği gırtlığına dayanmış, onu boğuyordu. Uyur numarası yapan genç kadın, yastığın altından bir küçük tabanca çıkarıp kalbine dayamıştı. Gayet güzel bir Fransızcayla:

— «Seni fırsat düşkününü seni... Namuslu kadınları uykuda bastırma istersin ha? Cezanı çekeceksin. Seni öldürmeyeceğim, sadece cüzdanını boşaltacağım...»

Tabancasının namlusunu onun kalbinden ayırmaksızın kalktı.

Henri'nin ceketinden cüzdanını çekti, aldı. İçindekileri çabucak boşalttı. Boş cüzdanı yatağa fırlattı. Gayet alışık hareketlerle giyiniverdi. Henri, ancak o zaman nasıl bir tongaya bastığını anlar gibi oldu. Çünkü kız, çoraplarını daha önce giymişti. Ötekileri ise tek eliyle sırtına geçirebiliyordu. Zaten üzerinde elbise namına baştan geçirilerek giyilen bir robdan başka birşey yoktu. O, kapının a-

ralığında kayboluncaya kadar Henri, kılını kıpırdatmamıştı. Artık, bu esmer İtalyan bombasını kolayca ele geçirebileceğine emindi. İş anlamıştı çünkü. Daha kendisi, arabasıyla - ki lüks bir arabaydı, parktan girerken tertibat alınmıştı. Eh, fena bir vurgun da sayılmazdı doğrusu...

Bilhassa vakit kaybederek, yavaşça kalktı. Ağır ağır ceketini giydi. Biraz odasında dolaştı. İstiyordu ki, vaziyeti olduğu gibi kabul ettiğini sansınlar. Şikâyet etmeyeceğine hükmetsinler: Odasından doğrudan doğruya dışarı telefon olmadığı için, ondan ses çıkmadıkça, santral, polise haber vermediğine emin olacaktı.

Henri, kendi kendine gülümse-di. Sonra, sanki hiç birşey olmamış da, şöyle dışarı, dolaşmağa çıkıyormuş gibi kayıtsız bir halle merdivenleri indi. Baktı, şişko hâlâ bıraktığı yerde uyukluyordu. Sessizce ona doğru yürüdü. Adam hiç istifini bozmamıştı. Ama Henri, bu tilki uykusunu yutmuyordu. artık. Ne var ki, kuşkulandırmamalıydı herifi. Kayıtsız bir tavırla banka yaklaştı. Anahtarı bırakacakmış gibi uzandı. Herifi gırtlığından yakalar yakalamaz ayağa dikerek duvara çaktı:

— «Sesini çıkarma!» dedi, «Kız nerede?»

— «Kız mı? Hangi kız?»

— «Numarayı bırak. Senin Judo güreşini Allah için iyi bilen şu esmer bomba...»

— «Ne var? Ne oluyor?»

— «Olacağı şu: Cüzdanımı boşalttı, savuştu...»

Adam, şaşkın şaşkın düşündü. Sonra kararını verdi:

— «Bunu sizin gibi kibar bir yabancuya yapmamalıydı. Kaltak!» dedi.

— «Ama yaptı işte... Söyle, nereye savuştu?»

— «Parkın arkasında küçük bir köşk vardır, iki odalı, pavyon. Oradadır şimdi.»

— «Anahtar...»

Bu tek kelime, kararının kesinliğini anlatmağa yetti. Adam, çırpınır gibi biraz kendini zorlayınca, Henri anladı. Bıraktı yakasını, şişko, oflıya puflyaya bir çekmeceye eğildi ve oradan - hayır, bir tabanca değil - bir anahtar aldı:

— «Buyurun» dedi, «rica ederim patırdı çıkarmayın yalnız...»

— «Sen merak etme... Biz de işimizi sessizce halletmesini biliriz...»

Henri Jacquet, kendini topladı. Neydi bu başına gelenler Yarabbi? Ne de eğlenceli bir tatil geçiriyor. du hanl...

Otelin arkasına dolaştı. Pavyonu hemen gördü. Ağaçlar altında, tek kat üzerine, şirin bir aşk yuvasıydı...

Hiç gürültü etmemeğe çalışarak kapıyı açtı. Küçük bir holden oturma odasına geçiliyordu. Ortalık iyice karanlıktı. Henri, dik-katle, yavaş yavaş ilerledi. Yatak odasının kapısını buldu. Açık-tı. Girdi. Kapıyı arkasından kapadı. Odada, muntazam nefeslerle uyuyan bir insandan başka hiçbir hayat alâmeti yoktu: o kadındı uyuyan... Bu sefer, sahiden uyumuştur. «Demek gerçekten pek yorgun olacak...» diye düşündü Henri. Genç kadın, bu sefer hiç de numara yapmıyordu. Bir kere üstünde geceliği vardı. Sonra yan tarafına yatmıştı. İçi rahattı. Kurbanının gelip onu bulacağını aklından geçirmediği belliydi. Kendisini pek emniyette sayıyordu.

Henri Jacquet, yavaşça kapının sürgüsünü itti. Gürültü etmemeğe çalışarak soyundu. Kadının, komodin üzerindeki çantasını açtı. Paracıklarını alıp kendi cüzdanına aktardı. Küçük tabancayı da aynı yerde buldu. Kurşunlarını boşaltıp bu mini mini çekirdekleri kendi pabucunun içine doldurdu ve karyolanın altına sürdü. Sonra yavaşça, genç kadının yanına uzandı. Bu sefer o da intikamını, kendi usulünce alacaktı.

Önce, hafifçe beline sarıldı uyuyan kadının. O. İtalyanca:

— «Filippo!» dedi, uykusu arasında, «Rahat dur Filippo'cum...»

Henri rahat durmadı. Öbür elini kadının vücudunda dolaştırdı. Öteki de, farkında olmayarak ona doğru dönmüştü. Hâlâ uyanamamıştı...

★

Ertesi sabah Henri Jacquet, yorgun bir halde gözlerini açtığı zaman oda güneşle yıkanıyor. Odada kendisinden başka kimsecikler yoktu. Tatlı tatlı gülümse-di, «Demek erken gitmiş... Kimbilir ne kızmıştır bana...» diye düşü nürken yüreği dehşetle sıkıştı. Heimen cüzdanına el attı: bomboştu...

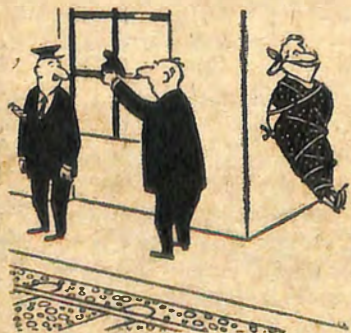
Bir küfür savurdu. Sonra bir kahkaha:

— «E, helâl olsun,» dedi kendi kendine, «bu sefer hakkettiymi zaten!»

— Jean Condor —



— Bravoo!.. Son yıllarda bebek imalatında hayli ilerlemişsiniz!.. (Fransız)



— Affedersiniz, tren saat kaçta gelir, kaynanamı yolcu etmek istiyorum da!.. (İtalyan)



YAZISIZ!..

(İtalyan)



İtfaiyecinin karısı!..

(İtalyan)



YAZISIZ!..

(İtalyan)

Tamirat!

— Televizyon tamircisi eve gelmiş, bozuk olan televizyonu tamire uğraşıyordu.

— Onu bir müddet seyreden evin altı yaşındaki küçük oğlu, en sonunda kendini tutamadı ve:

— Boşuna uğraşıyorsunuz, dedi. Makinenin içine o kadar çok ölü kovboy birikti ki, onları temizlemeden televizyonu çalıştıramazsınız. (İngiliz)

Sarışın kız!

Kalabalık bir kokteyl partisi idi. Orta yaşlı, şişman bir kadının ev sahibine yaklaşıp sordu:

— Hani demin içki dağıtan parlak sarışın bir genç kız vardı. O nerede acaba?

— Oo.... Yoksa bir içki mi arzu ettiniz?

— Hayır, içki değil. Kocamı arıyorum da!..

(İtalyan)

Milletlerin Güldükleri

Son koz!

Las Vegas'taki kumarhanelerden birine güzel bir kadın girdi. Masalardan birine yaklaştı ve rulet oynamaya başladı. Mütemadiyen kaybediyordu. Öyle ki, yavaş yavaş yüzüklerini, küpelerini hattâ elbise ve çamaşırlarını oyunda kaybetti. Çırlıçıplak kalmıştı. Üzerinde sadece bir vizon kürk vardı. Son olarak onu deklare eden kadın, kürkün önünü arahyan zarif bir hareketle bir rakam işaret etti. Rulet döndü, döndü.. Kazanmıştı. Masadaki bütün paraları toplayıp gitti.

Arkasından bakanlardan biri diğerine sordu:

— Hangi numarayı tuttu da kazandı Allahakına?

Öbürü sermest cevap verdi:

— Farkında değilim vallahi...

(Amerikan)

Kocamın hakkı var!

Adamcağız eve döndüğü zaman karısını başka birisinin kolları arasında buldu ve hiddetle bağırmağa başladı:

— Bu ne rezalet, demek beni aldatıyorsun ha! Kim bu adam?

Kadın bu hiddet nöbeti karşısında sükûnetle yanında yatan adama dönerek:

— Hakikaten dedi, kocamın hakkı var, sizin isminiz ne?

(Fransız)

Kahvaltı!

Saat sabahın dördü idi. Artık yavaş yavaş ortalık ağarıyordu. Bekleye bekleye hiddetten gözü dönmüş bir halde olan kadıncağız sallana sallana içeri giren kocasına bağırdı:

— Eve sabahın bu saatinde gelişinin sebebi nedir?

Sarhoş koca şirin bir pekteklikle cevap verdi:

— Kahvaltı, karıcığım!

(İtalyan)

İlk şikâyet!

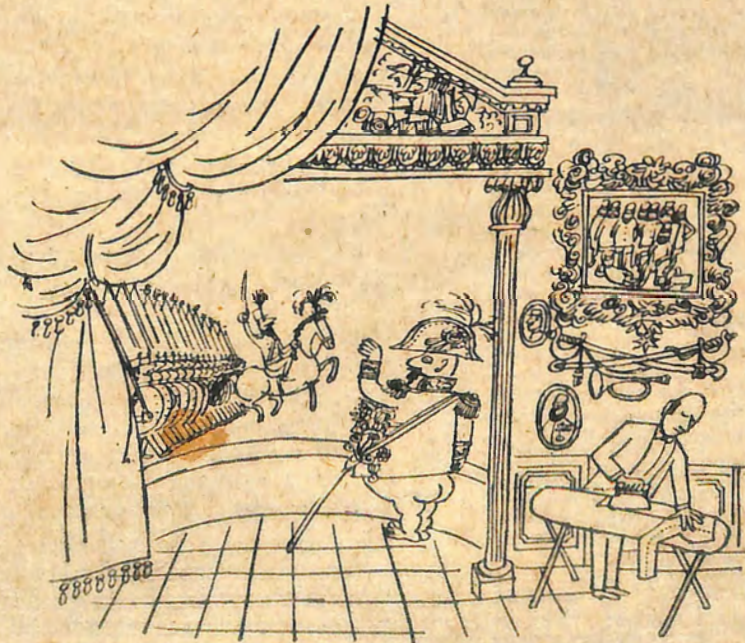
Büyük bir müessesenin müdürü idi. İş yerinde yeni bir ruh yaratmak, bir reform yapmak istiyordu. Bunun için memurlarını etrafına topladı ve:

— Arkadaşlar, diye söze başladı. Daima ciddi ve çok çalışmanızı sizden istiyorum. Zaten bunun en büyük faydasını da yine sizler göreceksiniz; binaenaleyh yanınıza geldiğim zaman hepimizi gayretle çalışır görmek istiyorum. Boş vakit geçirmek yok! Buraya da bir kutu astıracağım, herhangi bir şikâyetiniz, isteğiniz olursa yazıp içine atarsınız.

Bir hafta kadar sonra merakla şikâyet kutusunu açan patron, ilk pusulayı buldu. Bunda şöyle yazılıydı:

«Ayakkabılarımızın altındaki lâstikler çıkartmanızı istiyoruz.»

(Belçika)



Haşmetli kral hazretleri geçti resmini temâşa buyuruyor!..

(Fransız)



BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

BARBIERE

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Ters çiviler!

İki deli bir kaç tahta, çivi bulmuşlar, tımarhanenin bahçesinde ev inşa ediyorlardı. Bir ara çiviler yere döküldü toplamağa başladılar. Delilerden biri güzel güzel topluyor öbürü ise çivilerin bir kısmını topluyor, bir kısmını atıyordu. Birinci deli, sordu:

— O çivileri neden atıyorsunuz?

— Neden olacak! Başları ters tarafta da ondan...

Birinci deli gülmeğe başladı:

— Aptal! Onları evin iç kısmına çakacağız, atılır mı onlar?

(Alman)

MESHEDİ ile

Ercüment Ekrem Talû



— 48 —

O aralık öntümüzden geçen Meşhedi Cafere seslendi:

— Moruk! Enai gibi dolaşma, çıkma getir! Bizde soğuk alınlığı, falan kalmadı!

Meşhedi oralarda değildi. Yine düşüncesi vardı. Acaba neden? Bizim ileriki hücumlarımıza karşı, lık plân mı tertip ediyordu?

Nihayet bir günlük yolumuz kalmıştı: İstanbul'dan beri methede ede bitiremediği (Benderabbas) iskelesine varacak, İran toprağına ayağımızı basacaktık.

O günü yine sıcaktan yarı baygın bir halde geçirdik. Bazan canından bezip de bini bir paraya

küfürler savuran Torik'e teselli veriyordum:

— Artık geldik! diyordum. Çoğu gitti, azı kaldı. İran sonra Türkiye... Vatan! Şunun şurasında birkaç haftalık çilemiz kaldı. Onun da hiç mi hiç ehemmiyeti yok. Bu kadar memleket gezdik, zahmete idmanlıyız.

(Benderabbas), bundan daha ehemmiyetsiz olan (Benderbuşir) hesaba katılmıyacak olursa, İranın denize tek kapısıdır. Güney yolunu seçen insanlar hep buradan İrana girer, kervanlarla Şiraza, Kuma, Bağışaha, İsfahana, Kermaşaha dağılır. Ticarî ehemmiyetine rağmen bu işlek liman ih-

male uğramıştır. Orada ne rıhtım, ne dalgakıran, ne buharla çalışan maçuna vardır. Hasılı medenî bir limana yaklaşan şeylerden eser göremezsiniz. Dört beş parça çürük geminin pupasında dalgalanan Şirührüşit (*) size bu memleketin bütün ticaret filosunu gösterir. Bütün antrepolar, en mühim transit depoları İngilizlerin elindedir.

Vapurumuz, kıyıya yarım mil uzakta demir attı. Şehrin sefalet içindeki görünüşü bizim gibi din kardeşlerinin yüreğinden kan akıtmazın, mümkün değildi. İngilizin iktisadî ve siyasi esareti altında boğulup sıska kalmış olan bu gelişmeğe pek müsait limanda biz Meşhedi ile edeceğimiz alayı bile unuttuk.

Yine de Torik dayanamadı, sordu:

— Moruk be! Haniya diretnotlar?

Meşhedi, hiç bozmadan cevap verdi:

— Onları garaya çeptilerkin, suda beyhude çürümüyeler.

— Hay Allaha bul!

— Özün de Hüdadın bulasan!

Anlaşıyordu: Meşhedi Cafer kadere razı olmak için kendi kendine karar vermişti. Ne desek, bizi palavra ile karşılayacak, ne sorsak bir mübalâğa, bir yalanla cevap verecek, bizi güldürecek. İyisi mi, biz de daima işin alayında olmayı tercih ettik. Zaten vatana bir an evvel kavuşmak arzusu, sevdiklerimizin hasreti, sinirlerimizi pek ziyade bozmuştu. Sade mümkün olduğu kadar fazla yol aşmanın çarelerini düşünüyorduk.

Meşhedi Cafer de önceden, Hemedana uğrayıp birkaç gün akrahasına misafir olmayı kurmuşken, bundan vazgeçmişti. Ancak bir telgraf çekip oğlunun bizimle birlikte İstanbul'a gelmek üzere doğruca (Rışt) e gönderilmesini tebliğ etti.

Bizdeki katircıların İranda karışığı olan uzun papaklı carudarin peşinde dört bucaktan vatana dönen yeşil sarıklı, boz feraceli, kınalı sakallı ahuntlar, ağır halli, kelli felli tüccarlar arasında, ve ilk bakışta kuvvetsiz, dermansız göründükleri halde, gittikçe dayanıklı oldukları meydana çıkan hayvanların sırtında yola çıktık.

Katırla yolculuk, büyük (Transatlantik) ile ve hattâ bizi buraya getiren minimini vapurla yolculuğa benzemekten pek uzak. İmame-

(*) İran bayrağındaki arslan ve güneş.

si, carudarin kendi bindiği hayvan, tanelerini de bizim eşeklerden meydana gelen canlı bir tesbih halinde, sarp, taşlık, daracık patikalardan ilerliyoruz. Arada sırada tesbih tanelerinden biri, anlaşılmaz bir sebeple yoldan ayrılıyor, kâh sağa, kâh sola sapıyor, duruyor, sonra Carudarin yahut adamlarından birinin sopasıyla yine yola geliyor. Bu ufak tefek hâdiseler olmasa, muhakkak ki, hayvanın sırtında uykuya dalarak, iki üç adımda bir, yolun kenarında meydana çıkan uçurumlardan birine yuvarlanacaktım.

Bu memlekette yabancı, Torikle benim. Meşhedi bülbül kesildi. Yol arkadaşlarımıza bizi anlatmakla meşgul. Bunu da nereden farkettim? Papaklı, yeşil sarıklı, çenber sakallı kafalar, ikide birde dönüp dönüp bize bakıyorlar.

İlk durak: bir köy. Burada gelineceğiz. Pekâlâ ama, nerede yatacağız?

— Meşhedi, burada otel yok mu?

— Yoh!

— Ya, nerede yatacağız? Bu muydu bize vadettiğin rahatlık?

Besbelli kendi vatanına ayak bastı diye, Meşhedi bize kafa tutmağa başladı.

— İlle, pedersuhte! Ahan görürsen. Burada hemmisi oteldi. Otel dediğin mihmanhane değil mi? Harda dilerse mihman olasan.

— İştiyor musun Torik? Kuru toprakta yatıp, ayazda çivi keseceğiz!

— Ne yapalım beybaba? Başa gelen çekilir. Ben moruktan, yarın öbür gün acısını çıkarırım.

Meğer, insan yorgun oldu mu, taştta, toprakta pekâlâ yatıp uyuyabiliyor.

(Devamı var)

SÜMERBANK

MEVDUAT
SAHIPLERİNE
EN FAZLA
MENFAAT
TEMİN EDEN
BANKADIR

Paranızı

SÜMERBANK'a

Yatırınız.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TUBLEK

Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Adres :
Klodfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone: Senelik 27.5 lira
Altı aylık 19 lira.

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

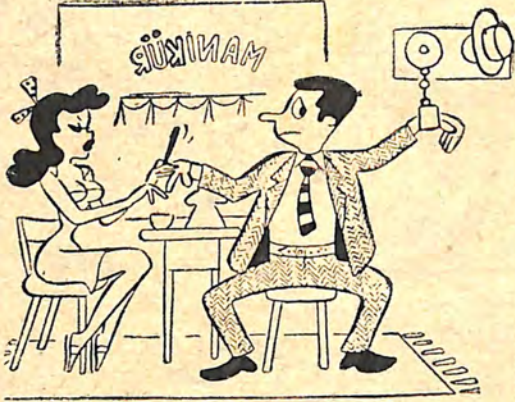


Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

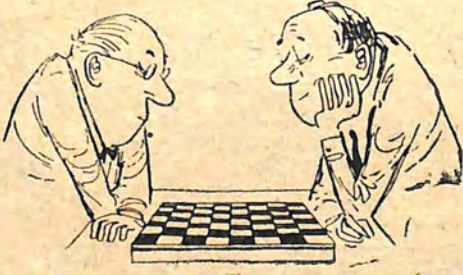


dünya

Karikatürleri



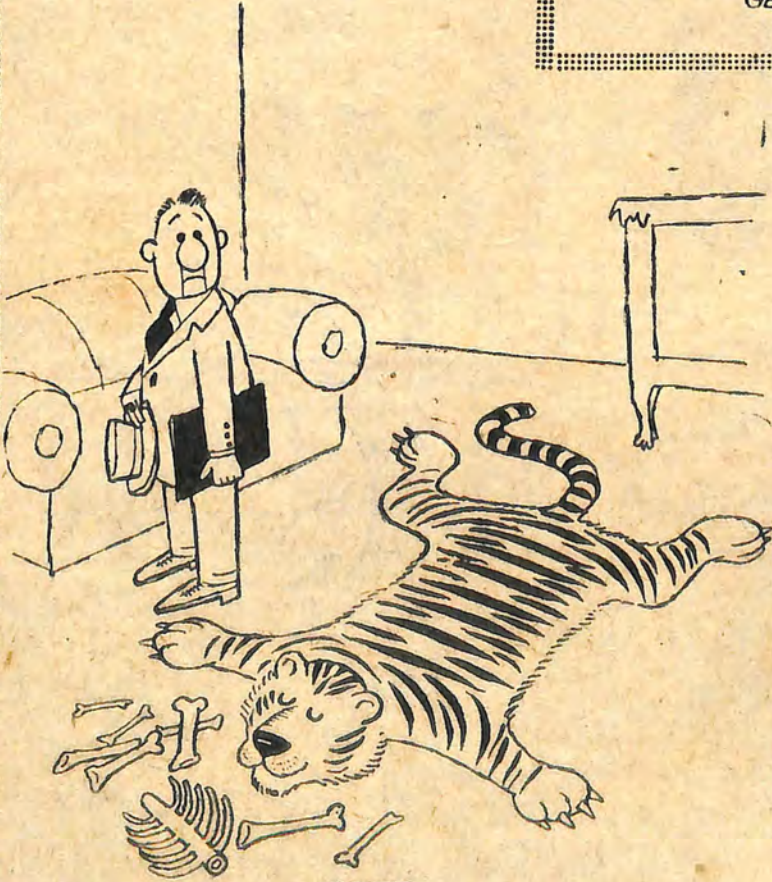
YARAMAZ MÜŞTERİLERE
KARŞI TEDBİR !



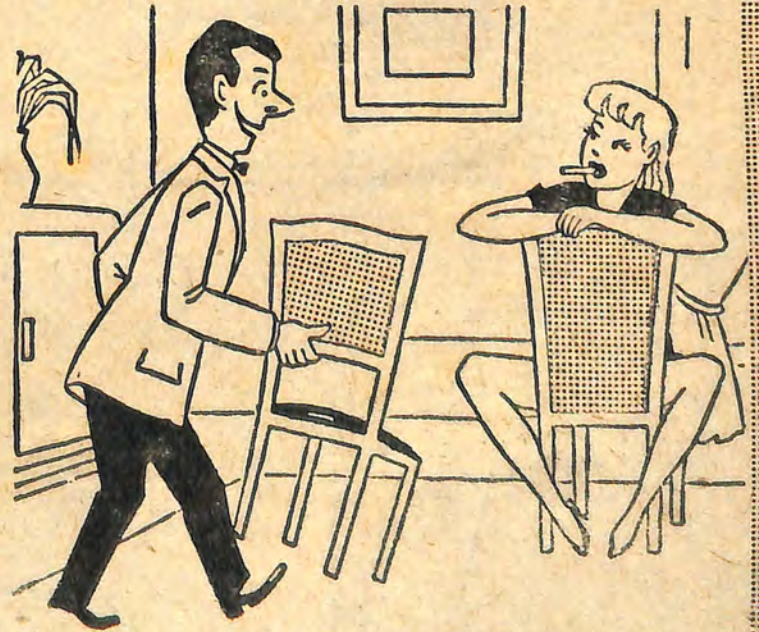
VAZISIZ



DAKİLO - ACELE ETMEYİNİZ... PATRONUMUN, DOKUZ AYA KADAR
GELECEK BİR MİRASCISI DAHA VAR YOLDA !



VAZISIZ



- BUNA OTURUN, DAHA RAHAT EDERSİNİZ !..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

D A İ R E S İ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBAVA



— İki kişi için dar değil mi bu karyola?...
— Ama biz karı kocayız şekerim, bir vücut sayılırız!..

— İtalyan —